

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI

XII. ÉVF. 1911. 5. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPOLO TUO.

ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS...

ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS...

Az endrefalvai anyaegyház és Piliny, Szécsényfelfalu fiók- egyházak oltáregyleti tagjainak 1910. évi tagsági díja:

Pap Rozália 2 k, Lavrencsik Apollónia 2 k, Pusztai Mária 2 k, Borus Anna 2 k, Vörös Vilma 1 k, Rigó Rózi 1 k, Tózsér Mária 1 k, Deák Rózi 1 k, Kuris Rozália 1 k, Fülöp Mária 1 k, Fülöp Judit 1 k, Kuris Terézia 1 k, Deák Terézia 1 k, Murányi Borbála 1 k, Csóri Judit 1 k, Csóri Borbála 1 k, Bartus Teréz 1 k, Tózsér Mária 1 k, Bulyovszki Mária 1 k, Csóri Borbála 1 k, Bartus Julia 1 k, László Mária 1 k, Deák Karolin 60 f, Murányi Mária 60 f, Bartus Rozália 60 f, Borzák Mária 60 f, Sutor Veronika 60 f, Új Erzsébet 60 f, Deák Terézia 60 f, Vaszkó Rozália 60 f, Pap Mária 60 f, Pap Anna 60 f, Deák Julia 60 f, Deák Terézia 60 f, Pap Verona 60 f, Bartus Rozália 60 f, Lados Terézia 60 f, Deák Mária 60 f, Döbrei Anna 60 f, Bartus Klára 60 f, Deák Etel 40 f, Kovács Erzsébet 40 f, Oldal Mária 40 f, Bartus Teréz 40 f, Kuris Julia 40 f, Deák Judit 40 f, Kuris Julia 40 f, Kuris Emma 40 f, Váci Erzsébet 40 f, Deák Terézia 40 f, Háfra Borbála 40 f, Kollár Rozália 40 f, Deák Terézia 40 f, Vanya Veronika 40 f, Háfra Mária 40 f, Deák Margit 40 f, Kovács Erzsébet 40 f, Holecz Mária 40 f, Deák Teréz 40 f, Pap Klára 40 f, Kiszél Erzsébet 40 f, Simon Mária 40 f, Galó Mária 40 f, Nyikon Julia 40 f, Serfőző Malvin 40 f, Fülöp Mária 40 f, Deák Teréz 40 f, Kiszél Julia 40 f, Kuris Mária 40 f, Polsik Rozália 40 f, Fülöp Erzsébet 30 f, Bollók Klára 30 f, Új Borbála 30 f, Galó Terézia 30 f, Galó Julia 30 f, Bollók Borbála 30 f, Kuris Veronika 30 f, Bartus Erzsébet 30 f, Kocsis Apollonia 30 f, Vaszkó Teréz 30 f, Vaszkó Mari 30 f, Deák Rozália 30 f, Béres Terézia 30 f, Fülöp Viktora 30 f, Pap Verona 24 f, Szabó Borbála 24 f, Pál Mária 24 f, Szabó Anna 24 f, Háfra Terézia 24 f, Háfra Julia 24 f, Deák Judit 24 f, Deák Rozália 24 f, Veszelyovszki Erzsébet 24 f, Czeglédi Terézia 24 f, Meloczki Borbála 24 f, Fülöp Mária 24 f, Deák Terézia 24 f, Deák Klára 24 f, Deák Terézia 40 f, Kocsis Rozália 40 f, Nagy Anna 30 f, Deák Mária 24 f, Kis Mária 24 f, Deák Verona 24 f, Bartus Mari 24 f, Bartus Gizella 24 f, Müller Mária 2 k, Deák Mária (galcsi) 1 k, Tózsér Borbála 24 f, Új Emera 40 f, Új Erzsébet 24 f, Bódi Julianna 24 f, Kovács Rozália 24 f, Tózsér Verona 24 f, Veszelyovszki Mária 24 f, Máté Anna 24 f, Marton Teréz 24 f, Borzák Verona 24 f, Berta Borbála 24 f, Zsidai Rozália 24 f, Kuris Emera 24 f, Bodi Emera 24 f, Fekete Mária 30 f, Bartus Verona 24 f, Tózsér Teréz 30 f, Tózsér Mária 40 f, Kovács Mária 24 f, Tózsér Verona 30 f, Zsidai Rozália 24 f, Nagy József 40 f, Horváth Rozália 24 f, Bódi Rozália 24 f, Nagy Margit 24 f, Kovács István 24 f, Pusztai Anna 24 f, Kereszti Verona 24 f, Zsély Julianna 24 f, Bódi Rozália 2 k, Bódi Rozália 1 k, Kovács Franciska 1 k, Bódi Teréz 60 f, Radvánszki Mária 60 f, Kuris Borbála 60 f, Traszenszki Judit 60 f, Serfőző Verona 60 f, Kuris Borbála 60 f, Bódi Verona 60 f, Kuris Éva 60 f, Kovács Borbála 60 f, Baranyi Mária 60 f, Kuris Katalin 60 f, Vámos Verona 60 f, Huszár Mária 60 f, Kuris Mária 60 f, Kuris Judit 60 f, Bartus Judit 60 f, Pusztai Teréz 40 f, Kuris Karolin 40 f, Csóri Teréz 40 f, Kuris Malvin 40 f, Kuris Rozália 30 f, Kuris Teréz 30 f, Bódi Mária 30 f, Obrecsány Teréz 30 f, Kuris Etel 30 f, Kuris Julia 30 f, Kuris Borbála 24 f, Bódi Borbála 24 f, Kuris Veron 24 f, Kuris Teréz 24 f, Nagy Zsuzsanna 24 f, Csóri Mária 24 f, Dobos Verona 24 f, Bódi Borbála 24 f, Deák Borbála 24 f, Bartus Judit 24 f, Varga Amália 24 f, Baranyi Rozália 40 f, Kuris Magdolna 24 f. Összesen 89 korona 56 fillér.

Kelt Endrefalván, 1911. március 6.

Boda Gábor, esperes-plébános.

ÖRÖKIDŐS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: Az Oltáriszentség képekben. — *R.*: Hogyan hallgassuk a szentmisét? — Szent Róza és a mennyei kertész. — *Krasznayánszky János*: Az Oltáriszentség és az olasz jubileum. — *Dr. Bozöky Géza*: Hogyan készül az igazi katona a háborúra. — Az Oltáriszentség és hadidicsőség. — *Báró Pongrácz Julia*: Szokásból égetett lámpáska. — Gyakori szentáldozás. Rovatvezető: *Reviczky Aladár*. A leányok gyakori áldozása. — Gyermekvilág. Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil*. Szentséglátogatás és lelki áldozás boldog Imelda példájára. — *Máhr Erzsike*: Lelkigyakorlat után. — Irodalom: Jézus Szentséges Szívének Országá. — Röptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet.

Az Oltáriszentség képekben

A napfény.

A NAPFÉNYT csak Isten adhatja; a világ semmiféle tudománya sem képes azt pótolni vagy utánozni. A napfény érleli a szőlőt, új életet önt a betegre, kedvet és örömet hoz kicsinynek, nagynak. Művészet és költészet már ősidőktől fogva dicsőítik. Oly messze van a napfény s mégis oly közel — oly megfoghatatlan s mégis oly érezhető. A magas égről jön s tulajdonképeni nyugpontja mégis itt lent van földünkön. Valóban, a napfényt látja, érzi és hajszolja minden kis gyermek s mégis a legnagyobb tudósok előtt is tele van titkokkal és rejtélyekkel.

A napfény minden esetre a naptól jön. De ki vagy mi eszközli annak átvitelét a nagy űrön keresztül, mily gyorsasággal futja be ezen mérhetetlen távolságot, mily testek égnék el a napgolyóban, mikor fog kialudni a napfény? Ez még sok tekintetben rejtély. A napfény egyszerre világosság, melegség és mozgás, — lényegére nézve az emberi szemnek láthatatlan, hatásában mégis a látás eszköze. Mily látszólagos ellentétek! Azonban mi nem akarjuk ezúttal a napfény lényegét és okát vizsgálni, hanem a napsugaraknak földünkre való óriási befolyását akarjuk kissé közelebről megfigyelni.

Minden pillanatban valóságos fénytenger indul ki a naptól, mely lángolva hőmpölyög végig a nagy légűrben, míg végre a földünkre érkezik, mint napfény. Minden tárgyat, legyen az kemény vagy lágy, fekete vagy fehér, magas vagy alacsony, érintenek a sugarai. Földünk ezáltal

nap-nap után világosságot, meleget és életet kap. De csodálatos! Nem minden tárgyra gyakorol a napfény egyenlő hatást, bár maga a napfény mindig egyforma marad. A keményet megpuhítja úgy, hogy fölolvad — a puhát megkeményíti úgy, hogy formát és alakot ölt, — a sötétet megvilágítja, a világost még erősebb fényben tünteti elő; az üreset egész ürességében mutatja meg. A legmagasabb hegyek hócsúcsai fölött észrevehető hatás nélkül vonul végig, míg ellenben a síkságon és völgyekben teljes életető ereje megnyilvánul. Itt van a tulajdonképeni hatásköre és műhelye; itt lent a völgyben jegyzi el magát a fényes napsugár a szürke, hideg földdel; itt lehel a holt rögbe friss életmeleget, melyre csakhamar mindenfelé vidám rügyezés és fakadás indul meg.

Fiatal növénykék bújnak elő a földből, fiatal levélkék az ágakon, színes virágok a szárazon, fűszeres illat száll föl a virágkehelyből, vidám ének a madárgégekéből. Mi adja a sok növénynek, a sok virágnak tarka színét? Mi hajtja a virágot a termékenyülésre s mi érleli a gyümölcsöt? Mindig a kedves napfény. Napfény nélkül csak müleges meleggel nevelt virágnak és növénynek nem volna se színe, se gyümölcse.

A napfénynek van még egy titokzatos tulajdonsága: amellet, hogy oly sok világtestnek meleget és világosságot kölcsönöz, annyi virágnak színt és illatot ad, annyi sötétséget elűz, a lég és világűrben oly sok erőt kisugároz, oly sok milliónyi állatot megörvendeztet és boldogít — erejéből nem veszít semmit. Sugarai nem kevesbednek, melege nem fogy, fénye nem alszik ki. Naponkint új erővel jelenik meg, s amely napfény Jézus föltámadásának reggelén világított, ugyanaz világított a keresztes hadjáratok idején a nemes lovagok harczainál, ugyanaz világított XVI. Lajosnak a vérpadhoz vezető szomorú útján — ugyanaz világít még ma is, midőn hittérítőink átmennek Pekingben a kínai falon. A nap arany sugarait nem homályosíthatja el se vihar, se szélvész, vagy földrengés, sem az emberek véres forradalma.

Hogy van az, hogy a napsugár, melynek látszólag csak egy színe, t. i. aranszíne van, minden virágnak és gyümölcsnek más és más színt képes kölcsönözni? Onnan van, hogy a napsugár magába foglalja a szivárvány minden lehető színét; ezért képes sugártöréssel oly tarka színpompát eszközölni. Tehát a napfény tele van rejtéllyel és csodás szépséggel.

Elmélkedés.

Isten szelleme uralkodik mindenütt, az ő hatalmát, bölcsességét és jóságát kell csodálnunk mindenben. Isten szelleme világít felénk barátságosan az aranyos napfényben is és utalja gondolatunkat a szellemi napfény felé, mely az emberi léleknek szellemi életet, szellemi meleget kölcsönöz, — a szentáldozáshoz, vagyis az embernek titokzatos egyesüléséhez

az élő Istennel. Ez a szent egyesülés az élet kenyere, — a legfölségebb Oltáriszentség által történik.

Már a katekizmus mondja a keresztyény gyermeknek, hogy az Oltáriszentség a mi Urunk Jézus Krisztusnak valóságos teste és vére a kenyér és bor színe alatt lelkünk táplálására. Ahányszor tehát a hívő keresztyény méltóképen és buzgón e mennyei kenyérhez járul, a legbensőbbben egyesül Krisztussal, Isten fiával, és pedig nem csak gondolatban vagy képzeletben, hanem igazán, valóságosan és lényegileg. Bármely oldalról is nézzük ezt a szent lelki cledelt, mindig úgy találjuk, hogy tele van titokzatosággal, de egyszermind tele természetfölötti szépség és kegyelemmel is.

Mert amit nekünk a szent áldozás nyújt, az az emberi értelemnek fölfoghatatlan ugyan, de a hívő lélek előtt világos és érthető — megfoghatatlan és még is érezhető, magasan áll a föld fölött s mégis oly közel van hozzánk. Istentől, a mennyországból indul ki a földre s betér az ember kis szívébe. A szent ostyában Krisztus, az Isten egyszülött fia van jelen a maga teljes megoszthatlan valójában, egészen és teljesen annak minden legkisebb részecskéjében. Krisztus Istennek jobbján ül az égben, s ott trónol mégis minden katolikus templomban, minden tabernakulumban a föld nagy kerekiségén; mindenütt egy és ugyanaz a személy t. i. a második isteni személy, ki elválaszthatatlanul egyesítette magával az emberi természetet. Nem vagyunk-e kénytelenek erre jogosan felkiáltani: o sacrum mysterium, ó szent titok! ó szent vendégség!

Még jobban kell csodálkoznunk e minden titkok titka felett, ha meggondoljuk, hogy naponkint sok ezer keresztyény veszi magához a szent Ostyát, s mindenik egészen veszi az Üdvözítőt és mégis megfoghatatlan marad az Úr, bár mindeniknek átadja magát élvezetül. Azért mondja Úrnapiján az egyházi hymnus: «Veszi őt a jó s a vétkes, — de gyümölcse ah mi kétes! örök üdv vagy kárhozat. A gonosznak lészen átka és a jónak boldogsága az egyenlő áldozat».

Miként a napsugár egyidejűleg világít, melegít és mozgat, hasonlóan a szentáldozás is az értelem világosítója, az akarat indítója s az erény melegítője a lélekben. Következőleg Jézus a legfölségebb Oltáriszentségben hatásánál fogva fényt közvetítő közege lelkünknek, míg lényegére nézve földi szemeinknek láthatatlan marad. Miként a napsugarat kezeinkkel meg nem foghatjuk, nyelvünkkel meg nem izlelhetjük s mégis itt van, úgy az Üdvözítőt is meg kell vallanunk az Oltáriszentségben: cserben hagy minket a látás és izlés, egyedül a hit ismer meg téged.

A legméltóságosabb szentségnek lelkünkre való végtelen hatásáról akarunk még néhány pontban elmélkedni. Az isteni szeretetnek, kegyelemnek és irgalomnak egész tengere indul ki minden pillanatban Istenből, végig hömpölyög az egész teremtesen és összpontosul az Oltáriszentségben,

Jézus szívében. Második nap ez, az isteni irgalmasságnak gyúpontja, honnan a kegyelem sugaraiban részesül különbség nélkül minden ember, jó és rossz, szegény és gazdag, hívő és hitetlen. De miként már jeleztem, Jézus szentséges jelenléte nem hoz mindenkinek egyenlő áldást. A hitetlen fölött elhalad a kegyelem napja anélkül, hogy megértené, hasonlóan hatástalan marad a kevélyre és nagyravágyóra — mint napsugár a gleccser csúcsára — azonban a buzgót és alázatost elárasztja kegyelme teljével. Ezeknél fölmelegíti a hideg akaratot, megpuhítja a kemény szívet, a puha érzélgésnek jobb alakot és szentebb irányt ad. Üdvös önismeretre vezeti a hiú, feslett embert, betölti erővel és bizalommal az üres szívet. Szóval a szentáldozásban eljegyzí magát a legfölségesebb, legszentebb, legtisztább Isten a földi, bűnös, nyomoruságos emberrel s ezen titokteljes egyesülés alatt ülteti a lélekbe az erényesség magvát. Gyakori, méltó szentáldozásnál csakhamar tavasz támad az ember szívében: jó cselekedetek, Isten és felebarát iránti rendezett szeretet, áldozatkészség, szenvedés iránti szeretet kezd fakadozni az üdvösség után vágyódó szívben. Egyik erény a másik után sarjadozik elő és a szent szeretet melegénél megszinesednek a lélek különböző tehetségei, mint virág a napfényben. Egyiknek megadja a szentáldozás a szüzesség fehér liliomát, a másiknak égőpiros szeretetet a vértanusághoz; egyiknek megadja a szent ékesszólás szellemét, másiknak a szelidség és megbocsátás szellemét; az egyikbe bánatot és vezeklést lehel, a másiknak a szenvedés nehéz keresztjét nyomja a szívére.

Ily módon a lélek az erények minden színváltozatában lángol, mert ugyanazon szellem, mennyei eledel táplálja, mellyel az angyalok táplálkoznak s amely őket örömmel tölti el. Ezen isteni eledel nélkül, a szent áldozás nélkül hideg, báyadt és holt marad az emberi lélek. Mert maga Jézus mondja: aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete vagyon — ő én bennem marad és én ő benne maradok — ha nem eszitek az ember fiának testét és nem isszátok az ő véré, nem leszen az élet ti bennetek!

A napfény már Ábrahámnak is világított s megtermékenyítette gabona-földeit és mezőit. Hasonlóan jelképezve volt az Oltáriszentség ereje, kegyelemgazdagsága már a mannában. A szentáldozás élető, fölmelegítő, vigasztaló és segítő erejét a kereszténység minden századán át megtartotta s kifejtette az emberekben. A szent Ostyának isteni kegyelemereje megvilágosította s megerősítette már az apostolokat nehéz munkájukban, csoda erőt kölcsönzött az első keresztényeknek, vigaszt és bizalmat öntött a betegek és haldoklók fájdalomútjára, és ép úgy gyakorolja ma is lelki erejét a keresztény szívekre.

«Ime nem hagylak benneteket árván: eljövök hozzátok.»

Megváltónk e szavai teljesen érvényesültek az Oltáriszentségben,

abban él, onnan győz, uralkodik és kormányoz. S ha az ellenség, gyakran saját hitsorsosaink, még oly elkeseredetten is támadta a katolikus egyház tabernakulumaiban levő szent Ostyát, a világ gyűlölete és hatalma nem volt képes elhomályosítani annak isteni fényét; magasabban és élénkebben ragyog és világít az ma, mint valaha. A számos imatársulat, az oltáregyletek, a gyönyörű úrnapi körmenetek, az évenként szaporodó szentáldozások a városi és falusi templomokban, a hű katolikusként az Oltáriszentségben jelen levő Jézus iránti viharos lelkesülése eléggé bizonyítják a legméltóságosabb Oltáriszentségben rejlő Üdvözítőhöz való általános szeretetet.

Miért van az, hogy az igénytelen eucharisztikus kenyéralak ily vonzerőt és kegyelemerőt gyakorol, hogy a katolikus egyház oly fénnel környezi a szent Ostyát? Mert ezen szentség nem csak ezt vagy azt a kegyelmet közvetíti, mint a többi szentség, hanem magában foglalja magát a szentségek szerzőjét, az összes fényt, az összes életet és minden vigaszt, vagyis Jézus Krisztust, a mindenható Istennek lényegileg vele azonos fiát, minden jószág és hatalom összességét, minden boldogság kezdetét, közepét és végpontját. Aki bírja Jézust, bír mindent az égben és a földön. Dicsértessék és magasztaltassék mindörökké.

Azért: Dicsőítessék és áldassék végnélkül a legméltóságosabb Oltáriszentség!

Alkalmazás.

Én is, édes Üdvözítőm, gyakran és örömet akarok szereteted trónusa elé lépni, mely oly közel van hozzánk a tabernakulumban; és is akarom gyakrabban élvezni a mennyei kenyeret a szentáldozásban, melyet lelkünk üdvösségére s megváltásod emlékére nekünk hagyta. Hittel és alázattal imádlak a legfőbb Oltáriszentségben; légy napfényem az életben, világosságom a kételyben, vigaszom a fájdalomban, erőm a kísértetekben, édes biztosítékom a halálban, légy szent záloga egykori dicsőséges föltámadásomnak s örök jutalmam a mennyben. Hálát adok neked mindazon kegyelmekért, melyekben már oltárodrolól részesítettél; segíts kegyesen tovább is, óh Uram, míg egykor színről-szinre láthatlak a mennyei fényességben! Add meg nekem a kegyelmet, hogy soha bűn tőled el ne válasszon, hanem hogy szívem minden szentáldozás után mindig buzgóbb, szentebb és gyümölcsözőbb legyen. Miként a gyümölcs a napfényben érlelődik, úgy én is gyümölcsöket akarok hozni az örök életre és működni akarok Isten dicsőségére s lelkem üdvösségére. Bár ismerne s szeretne Téged minden ember, Téged, ki minket előbb szeretted s még most is szeretsz titokzatos szeretettel. Dicsértessék és örökké imádtassék Jézus a legfőbb Oltáriszentségben!

Hogyan hallgassuk a szentmisét?

ASZENTMISÉNEK ünneplése istentisztelet és pedig a legméltóbb és a legtökéletesebb istentisztelet, mert a teremtőnek oly hódolatot és tiszteletet szerez, amilyenre millió és millió világok sem volnának képesek. Az eucharisztikus áldozat a legfölségesebb himnusz a háromszemélyű egy Isten tiszteletére. Magában foglalja minden istentisztelet összegét, mert ez a mi legfőbb imádásunk, legjobb hálaadásunk, legeredményesebb engesztelésünk és legerősebb kérésünk. Ez az az áldozat, mely értékre és méltóságra, erőre és hatásra nézve végtelenül felülmulja az egyháznak és a híveknek összes imáját, mert itt maga az Isten Fia dicsér, ad hálát, engesztel és kér.

Krisztus a mi fejünk, mi pedig a többi testagok vagyunk, kik a keresztség folytán ezen fejjel a legnagyobb életközösségben állunk. És ha ezen életközösséget fenn akarjuk tartani, úgy Krisztusnak áldozatában: a szent miseáldozatban nemcsak testileg, hanem figyelemmel, tisztelettel és áhitattal kell részt vennünk.

Midőn a templomba lépünk, *híntük meg magunkat szenteltyízzel s e pillanattól kezdve szent komolysággal, összeszedettséggel viseljük magunkat*, úgy hogy külső magatartásunkon is épüljenek felebarátaink. Mily áhitatra gerjeszt másokat, ha a templomban a hívek összeszedetten térdelnek, állnak, ha belső áhitatuk külső magatartásukon is visszatükröződik! Így kell a testet is Isten előtt meghódoltatni. Így szolgáljon a test is az Úrnak s adja meg az imádást, hódolatot. S ha szülők, elüljárók így viselkednek, akkor a gyermekek és alattvalók is követni fogják a jó példát s ők is épületesen fognak viselkedni.

Viselkedésünk csak akkor lesz épületes, ha az a szívből fakad. Azért a szentmisén *áhitattal* vegyünk részt. Aquinói szent Tamás az áhitatnak három lépcsőjét különbözteti meg.

Az első, legalacsonyabb lépcső abban áll, hogy *a hívő az áldozópap szavaira és cselekedeteire figyel* azzal a szándékkal, hogy ezzel Istent akarja dicsőíteni. A szentmisén való ilyen részvételt megkívánhatjuk a gyermekektől is. Mindazok, kikre gyermekek vannak bizva, iparkodjanak a gyermekeket rászoktatni, hogy a templomban viselkedésük mindig példás legyen s hogy a szentmise alatt *figyeljék az áldozó papot*. S ha nem is képesek a szent cselekményt teljesen felfogni, mégis elég sokat megértenek abból, így Isten mindenhatóságát, mindentudását, mindenütt való jelenlétét, szentségét, jóságát, képesek Istenre gondolni s így eleget tenni a szentmise hallgatás parancsának. A szülők, tanítók, nevelők tehát oktassák ki a gyermekeket, hogy mit csinál a pap az oltárnál — főleg a szentmise főrészei alatt. A templomban a gyermekeknek olyan helyük legyen, hon-

nan a miséző papot jól láthatják. Ó mily mélyek ama benyomások, melyek az oltártól erednek! Erre következtethetünk ama jelenségből, hogy a gyermekek odahaza utánozzák a szentmisét, miként azt a templomban látták. Természetesen a szentmise főrészeit kell legjobban megmagyaráznunk úgy, hogy imakönyv nélkül is méltóan tudjanak a szentáldozaton résztvenni. Az oly imádságokat, melyeket a gyermekek megszoknak, még felnőtt korukban is szívesen végeznek. El nem felejttem soha s valahányszor szentmisét hallgatok, Úrfelmutatáskor mindig azt az imát végzem, melyre édesanyám tanított: «Üdvözlégy Jézusom szent teste! Szívem mélyéből imádlak téged. Ó Jézusom, neked élek, ó Jézusom neked halok, ó Jézusom, tied vagyok életemben s halálomban. «Amen»». A szent vér felmutatásakor ma is ezt végzem: «Üdvözlégy Jézusom szent vére! Szívem mélyéből imádlak téged. Jézusom, légy irgalmas, Jézusom, légy kegyelmes, Jézusom, bocsáss meg nekem». A szentáldozásnál pedig: «Jézusom, hiszek tebenned, Jézusom remélek tebenned, Jézusom, szeretlek téged s te éretted szeretem felebarátaimat is. Irántad való szeretetből bánom bűneimet. Jöjj, Uram Jézus, lelkembe s maradj velem kegyelmeddel».

Ha a gyermekek értelmesebbek lesznek, úgy az ájtatosság második lépcsőjére lehet őket vezetnünk. Ez szent Tamás szerint abban áll, hogy *a hívő annak értelmére és jelentőségére gondol, amit a pap az oltárnál végez*. Például a lépcső imánál a bánatra, a könyörgésnél testi-lelki szükségünkre, credonál a hit igazságaira, offertoriumnál magunknak s másoknak felajánlására, Úrfelmutatásnál az Úr Jézus halálára, szeretetére, áldozásnál az Úr Jézussal való szentségi vagy lelki egyesülésre stb.

A szentmise hallgatásának harmadik s legtökéletesebb lépcsője az, hogy *a hívő jámbor elmélkedések, vagy a mise egyes részeiről szóló imádságok ájtatos végzése, avagy megfelelő énekek éneklése által iparkodik a szent áldozaton részt venni*. Ami az elmélkedést illeti, annak tárgya lehet: a megtestesülés, a megváltás és mindaz, ami az egyházi évben egyes hittitkokról szól. Hiszen mindegyiknek van valamely vonatkozása a szentmiséhez. Ezen hittitkok közül mégis kiemelendő az Úr Jézusnak keserves kínszevedése és halála — ezt ünnepeljük legjobban a szentmisében. S az erről való elmélkedésre nincs alkalmasabb idő, mint a szentmise ideje, midőn az Úr Jézus, mint áldozati bárány feláldozza magát mennybeli Atyjának. És magunkat szentmise alatt a kereszttől tövébe képzelni nem is nehéz dolog, hisz minden erre emlékeztet minket: az oltáron levő feszület, a szent ténykedés alatti kereszttjelzések, a miseruhán levő keresztt, az Úr testének és vérének felmutatása, a szent Ostya kettétörése, egy szóval: az egész szertartás Krisztus szenvedésére és halálára emlékeztet minket. Képzeljük az oltár mellé a hétfájdalmú Szűzanyát, szent János apostolt, a bűnbánó Magdolnát s az Úr Jézusnak szent sebeit s bizonyára a legszen-

tebb gondolatokkal töltekezünk. Naponkint felállítatik a szentmisében a kereszt fája, naponkint megújul a kehelyben az Úr Jézus vére, naponkint megújul keserves kínszenvedésének emléke. A hívek minden időben nagy szeretettel elmélkedtek a szentmise alatt az Úr Jézus szenvedéséről és haláláról s így a legméltóbban vettek részt a szent áldozaton.

Ne gondoljuk azonban, hogy a szentmise ez a hallgatási módja csak szerzeteseknek s apácáknak való, kik az elmélkedő életre adták magukat — való ez a közönséges hívőknek is, mert a szentmiséből ezáltal erőt, kegyelmet merítenek kötelességteljesítésükben, küzdelmeikben, szenvedéseikben s mindennapi életükben. Az ily módon hallgatott szentmise erőt ad arra is, hogy az Úr Jézusnak áldozatos szellemét felebarátaink közt is terjesszük.

Ha a hívek iparkodnak a szentmisét az egyház óhaja szerint hallgatni, úgy ez ájtatosságuk az erények iskolája s ez az emberiség számára az áldásnak bőséges forrása lesz. R.

Szent Róza és a mennyei kertész.

(Folytatás.)

HÁT MÉG mi volt akkor, amikor az, aki tüzet jött hozni a földre, értve az édes Jézust, tényleg Róza szívébe szállott? Úgy tetszett akkor neki, mintha az égbe emelkedett volna fel s ott a szeráfok között találta volna föl magát, olyannyira csodás hatással volt ugyanis reá ezen nagy Szentség. Melyek voltak pedig, kérdem, ezen csodás hatások? Kétségtelenül nem mások, mint azok, amelyek mintegy természetszerű folyományai a szent áldozásnak egy olyan szívből, amely a legtökéletesebben el van hozzá készülve s amelyeket magunknak kellene átéreznünk, hogy róluk a kellő fogalommal bírjunk. Gyóntatói iránti engedelmességből néha megkísérelte azokat elmondani; azonban közben csaknem minden szavánál megakadt, úgy hogy végül fájdalommal kellett beismernie, hogy nem talál elegendő szavakat annak a kifejezésére, amit érzett és hogy szavakban ki nem fejezhető valami. Mindazáltal sok rábeszélés után végre sikerült tőle valami magyarázatot kicsalni. Ezeket mondotta ugyanis:

„Amikor áldozom, úgy érzem, hogy az isteni Bárányból csodálatos szelidség és vigasztalás ömlik az én lelkembe, ami Jézus szűzi testének a folyománya és hogy lelki erőim megújulnak. Én akkor bizonyos lelki derűtséget s égből jövő békét élvezek, amelyhez hasonlót itt a földön sehol nem találok. Ami pedig a végtelen örömet illeti, amelyet ezen isteni Jegyesemmel való szoros egyesülésem nekem nyújt, továbbá ezen élvezetnek fenségét, a forrásánál merített lelki gyönyört és ezen nagy

Szentség által létrehozott gyümölcsöket illetőleg ne várjanak tőlem semmiféle magyarázatot: mert hiszen emberi nyelv nem talál elegendő szavakat, amelyek róluk csak némi halavány fogalmat is nyújthatnának. Mindaz, amit e tekintetben elmondhatok, csak annyi, hogy nincs a földön élvezet, sem gyönyör, sem megelégedés, sem pedig vigalom, amely képes volna megértetni eme isteni vendégség fölötti örömet, amelyen az éhező és szomjuhozó lélek eszi egy Istennek a testét és issza az Ő isteni emlőinek a tejét.»

Lorenzana atya birta őt rá ezen valóban mély benyomást keltő vallomásra s ezt ép azért állandóan meg is őrizte emlékezetében. Ez okból tehát, miután ez istenes leányzónak, ennek végső betegségében, az Úr szent testét útravalóképp adta volna, hozzá emígy szólott: «Leányom, élvezd a te Jegyessedet s ittasodjál meg, miután most Vele egyedül lész, a gyönyörből, mert hiszen Ő valóban tele van édességgel. Kérd őt, hogy árásson el ama javakkal, amelyekkel szokása szerint hasonló alkalmakkor elhalmoz téged». Egy másik gyóntatójának pedig Róza a következőket mondotta el: «Úgy látszik nekem, mikor áldozom, mintha valami nap szállna alá az égből a keblembé, mert kétségtelen, hogy mindaz, ami végbemegy akkor én bennem, hasonlít teljesen ahhoz, amit a nap művel itt a földön. Nézze csak, hogy ez a látható nap mennyire fölelevenít mindent melege és világossága által; miként ékesíti föl a földet virágok és gyümölcseivel s mennyire teszi széppé a tengert sugarai által s gazdagítja a hegyeket a fémek kincseivel; hogy örvendeztet meg az égnek madarait; hogy fejleszti a növényeket és állatokat; miként világít, melegít és szint kölcsönöz minden tárgynak, amely e látható világot alkotja. És ime ezt viszi véghez lelkemben az Úr Jézus szent teste, az Ő valóságos jelenléte által». Ki ne tekintett volna ezek után, ha szabad így magam kifejeznem, bizonyos irigykedéssel az Isten ezen szolgálójára, főként mikor köztudomású volt és amint be van bizonyítva, hogy a szentségi színek épségben maradtak meg gyomrában hét, sőt nyolc órán keresztül is, mielőtt a természetes melegség által föl nem oszlottak volna.

Egyébként az Isten is úgy akarta, hogy ezen belső Napnak szolgálója lelkére való hatásai ne maradjanak elrejtve a világ előtt. Ép azért Ő akként intézkedett, hogy azok külsőleg is kifejezésre jussanak, és pedig olyképen, hogy testének csodás erőt és egészséget juttatott. És ennek tulajdonítható a többi között az is, hogy a midőn a templomba áldozni ment és teljesen el volt csigázva bőjtjei, virrasztásai és önsanyargatásai által s ez okból alig tudott a lábán megállani, úgy hogy szükségét érezte annak, hogy lélekzetvétele végett időről-időre a falhoz támaszkodjék: miután az erősek e kenyerét magához vevé, oly mozgékonyassággal és sietséggel ment onnan haza, hogy az anyja alig volt képes őt követni. Azután ahelyett, hogy

valami táplálékot vett volna magához, szobájába zárkózott el s mélyen elmerülve az általa vett kimondhatatlan kincs fölötti elmélkedésben, valamint hálálkodva emiatt nagylelkű jóttevőjének, ott maradt késő estélig. Hiábavalónak bizonyult minden igyekvés, amellyel őt a bűjt által legyőngült lelkének az erősítésére rábirni akarták, mert amint ő magát kifejezte: «Az Úr szent teste annyira táplált engem, hogy semmi mást nem vagyok képes többé magamhoz venni.

Anyja néha-napján e tekintetben kényszerhez folyamodott, azonban nem volt ebben köszönet, mert elégséges volt hozzá egy falatka kenyér, vagy egynehány csepp víz is, hogy Róza faldoklásokba essék. Okulva tehát ezen tapasztalatain, végre anyja nyugtot hagyott neki és akkor azután Róza bűjtjeit estélig, sőt más napig is kinyújtotta. De ő ennél még többet is tett: gyóntatója ugyanis megengedvén neki, hogy az egyik ünnep nyolcada alatt naponkint áldozhassék; Róza ennek folytán azután az egész hetet úgy töltötte el, hogy semminemű testi táplálékot nem vett magához. Úgy tett ebben mint Siennai szent Katalin, ami egyik bizonyítéka annak, hogy Rózát is ugyanezen szellem vezérelte.

A legméltóságosabb Oltáriszentség iránti legbensőbb tisztelet által indítatva mindig térdenállva, s szoborként mozdulatlanul, anélkül hogy tekintetét akár egy pillanatra is az oltártól elfordította volna, a domonkosok templomában bemutatott összes szentmiséken naponkint jelen volt. Ama napokon pedig, amelyeken a legméltóságosabb Oltáriszentség nyilvánosan ki volt téve, reggeltől estélig imádkozta azt s közben a lelki gyönyörökön kívül, amelyeket isteni Jegyesének a jelenléte szerzett neki, semmi mással nem táplálkozott. Ezen szokásától pedig el nem tért még akkor sem, hogy ha a legméltóságosabb Oltáriszentség időnkint ennél hosszabb időre is ki volt téve. Így el nem távozott a templomból a negyvenórai szentségkitétel ideje alatt sem, és pedig anélkül, hogy testtartását a legkevésbé is változtatta volna, vagy bármely táplálékot is vett volna magához. Gyóntatói, kik ismerték gyöngye testi szervezetét, nem győzték eléggé csodálni benne ama lelki erőt, amelyet ez alkalmakkor kifejtett. Ép azért egyhangúlag odanyilatkoztak, hogy ezen szűzben az a két dolog található fel, amely Jób szenvedései közepette hiába esedezett, t. i. kökemény erő s testének szilárd acélossága. Így volt azután megmagyarázható az, hogy életének utolsó négy évében, zöldcsütörtökön az Úr sírja kápolnijában bezárkózva, több mint húsz órát a legkínosabb helyzetben tölthetett el.

Azonban nemcsak magában a templomban, hanem ezen kívül is, a legnagyobb áhitattal volt ő a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt; valahányszor ugyanis, társalgás közben előfordult ennek a neve, fejét mélyen meghajította. Továbbá amikor Úrfelmutatásra harangoztak, akár pedig

a harangok a délutáni áldásra jelt adtak vagy jelezték azt, hogy a legméltóságosabbat beteghez viszik, az arca azonnal átszellemült s mindenki észrevehette rajta, hogy a királyi Próféta példájára, mily nagy örömet találja Istenében. Legédesebb élvezetei közé tartozott ama szentbeszédet meghallgatni, amelyekben a hitszónokok a legméltóságosabb Oltáriszentséget dicsőítették s ezek oly benyomással voltak reá, hogy azokat még évek után is csaknem szóról-szóra képes volt elmondani. Legnagyobb öröme tellett az oltárok díszítésében s nagycsüdtörtőkön Krisztus koporsójának a szépítésében. Senkisé tudta a szentmiseáldozat bemutatásához szükséges egyházi ruhákat oly művésziesen elkészíteni, mint ő s ezen foglalkozás valóságos ájtatossági gyakorlat volt számára. Úgyszintén nem volt neki elég, hogy a tabernákulumokat élő virágokkal ékesítette fel, ő ezenfelül e célra mesterséges virágokat is készített, amelyek oly szépek voltak, hogy az emberek alig győztek fölöttük csodálkozni s nem egy közülük, aki ezt nem tudta, igazaknak tartotta azokat. Róza jó ideig élhetett ezen kedves foglalkozásának, anélkül, hogy az anyja ebben zavarta volna; azonban amidőn ez utóbbi egy napon valamelyes rossz kedvében ezt neki mégis szemére hányta s azt a megjegyzést fűzte hozzá, hogy jobb volna ezen idő alatt a családra keresnie, eltöklélte magában, hogy az éjszakának legalább egy részét fogja e munkára fordítani. Gyóntatója, akivel valószínűleg az anyja tudatta azt, gyöngge testi szervezetére való tekintetből igyekezett őt erről lebeszélni, azonban minden ebbeli törekvése hiábavalónak bizonyult; Róza ugyanis kérve tőle ennek megengedését, — ezeket mondotta:

«Ne gondolja atyám, hogy annyira gyöngge volnék, hogy ne lennék képes egy éjszakát Jegyesemért munkában átvirrasztani; ez legkevésbé sem árt az egészségemnek. Az ilyen aggodalom részemről csak szegény volna és semmivel sem tudnám azt menteni. Kérdem, vajjon magában a világi életben is, van-e olyan asszony, akinek a terhére volna férje ruháit rendbe hozni, hogy az másnap a nyilvánosság előtt tisztességesen megjelenhessen? Engedje tehát csak meg nekem, hogy utánozhassam eljárását. Ez pedig annál is inkább méltányos, mert az én Jegyesem eltekintve attól, hogy Isten, még azonfelül a legszeretetre méltóbb is.»

(Folyt. köv.)

Az Oltáriszentség és az olasz jubileum.

AZ OLASZ királyság ötvenéves főnnállását ünnepli. Lelkünk visszaszáll ama napokba, midőn szent Péter örökségének katonái harcban állottak az olasz király katonáival. Felsőolaszországban történt. A város dómjában szentmise volt, s azon jelen volt Garibaldi és tisztjei. Az áldozás előtt a miséző pap szokás szerint a szerpapnak a békecsókot adta át,

az pedig tovább adta, a másik szerpap pedig a szentélyben helyet foglaló népképviselőknek adta át Krisztus békéjét. Midőn Garibaldihoz ért s azt mondta neki: Pax tecum! Béke veled! a vörös inges Garibali kardjára csap s azt mondja, míg a pap az oltárnál már áldozni készül: Non vogliamo la pace vogliamo la guerra! Nem akarunk békét, mi háborút akarunk! És lett háboru.

Mentone mellett fényes diadalt arattak IX. Pius zuávjai Garibaldi vad csapatjain. Itt szemmelláthatóan bebizonyult, hogy a lázadók csakugyan a gonosz lélek szolgálói, ellenben a zuávok Krisztus bátor harcosai.

A csata hevesen folyt. A pápai zuávok kapitánya, névszerint Ledieu, épen parancsot osztott csapatjának, midőn egy a hátsó őrségből lélekszakadva fut a kapitány elé és kéri, hogy azonnal jöjjön vele a néhány száz lépésnyire fekvő árokig.

A kapitány kissé habozott, de csakhamar követte a káplárt a megjelölt helyre.

Odaérve, váratlan látvány tárult szemei elé. Négy katona Garibaldi csapatából vértől borítva, halva fekszik, mellettök szétszórva egyházi templomi szerek, a többi között a szentségmutató belső része (lunula) a szentostyával együtt. Közvetlen közelében néhány katona térdreborulva imádkozott.

Ledieu kapitány először nem vette észre a Szentséget, azért megbotránkozott a térdelő katonák eljárásán, hangosan reájok kiáltott:

— Mit csináltok itt? talán ezeket a lázadókat imádjátok?

— Kapitány úr, nézzen csak ide — szólta a káplár a szentostyára mutatva.

— Szent Isten! — kiáltott föl a kapitány. — Káplár, tiszteletteljesen vegye föl a Szentséget és az ellenség golyózápora között vigye el a tábori lelkészig és ott adja át.

A káplár habozott, nem mert a Szentséghez nyúlni.

— Csak gyorsan, nincs vesztegetni való idő; ilyen körülmények között följosogt rá maga az Úr Jézus. Csak rajta, teljesítsd, amit parancsoltam.

A káplár minden kitelhető tisztelettel lehajolt a földre és fölvette az Oltáriszentséget, óvatosan ruhája alá rejtette és néhány kilométernyi utat futott meg az ellenséges csapatokon keresztül és minden bántódás nélkül megérkezett a tábori paphoz, kinek átadta a drága kincset.

Ledieu kapitány maga beszélte el ezt az esetet. Midőn leánya később apáca lett, ezeket mondotta később egy szerzetesnek:

— Ha talán akkor nem elegendő tiszteletet tanúsítottam a legméltóságosabb Oltáriszentség irányában, pótolja ki azt leányom, mint az Oltáriszentség imádója.

Krasznayánszky János.

Hogyan készül az igazi katona a háborura.

BEDAU francia tábornok egyike azoknak a hősöknek, kik Franciaország részére meghódították az afrikai gyarmatokat. Egyik ilyen hódító expedíció előtt történt, hogy a tábornok harcba induló seregével egy pappal találkozott. Bedau megállítatja a katonákat, leugrik lováról és a papot arra kéri, hogy gyóntassa meg. A gyónás végével aztán katonái felé fordul s így szól:

Áldozás a hajón.

«Gyermekeim, néhány nap mulva szemben leszünk az ellenséggel. Aki nek nincs rendben a lelkiismerete, lépjen ki a sorból és kövesse példámat».

A felhívásnak igen sokan engedelmességek és elvégezték gyónásukat.

Három nap mulva megtörtént az első ütközet a vad arabs csapatokkal. A franciák oroslánbátorsággal harcoltak és megmutatták, mire képesek az igazi keresztény hősök, kik minden emberi félelmet is porba tudtak tiporni.

Közli: *Dr. Bozóky Géza.*

Az Oltáriszentség és hadidicsőség.

Az Oltáriszentség tisztelete.

ANÉMET-FRANCIA háborúban történt. A nagyobb részt protestáns katonákból álló egyik porosz csapat megszállta *Velars* falut is. Mivel az összes házak nem voltak elegendők a katonák elszállítására, sőt még pajta sem akadt, ahol a katonákat fedél alá lehetett volna helyezni, a templomokat is elfoglalták. E tiszteletlenséget nem tudván megakadályozni, a falu lakossága legalább az Oltáriszentséget akarta megmenteni és a templomból kihozni, azonban szerencsétlenségre a plébános éppen ez időben nem volt a faluban.

De a szeretet találékony. A felnőttek közül senki sem mervén kezeivel a Legszentebbet érinteni, egy kis négy éves fiúcskát hívnak elő, igyekeznek vele megértetni, hogy miről van szó, azután a gyermeket apja karjára veszi s odalép vele az oltár elé. Az ártatlan csöppség a felnyitott Oltárszekrényből kiemeli a ciboriumot, melyet göresösen szorít apró kezeibe, mialatt atyja óvatosan magához szorítva kis fiát, távozik vele a templomból. Az összes jelenlévők égő gyertyákkal kísérik az egek Urát a sekrestyébe, hol a fiúcska a Szentséget egy szekrénybe helyezi el, melyet a sekrestyével együtt gondosan elzártak abban a boldogító tudatban, hogy nemcsak a durva katonák tiszteletlenségétől sikerült megkímélni az Oltáriszentséget, hanem azt olyan módon is vitték végbe, amely bizonyára az Üdvözítőnek is nagyon tetszett, midőn egy ártatlan gyermek keze között nyugodott.

A francia népből a forradalom minden borzalma sem tudta kiölni a vallásosságot. — Ezek a példák mutatják legjobban.

Szokásból égetett lámpácska.

Eredeti elbeszélés.

SZÉP, ENYHE, nyári est volt. A hold szelíd fényével megvilágítja az egész vidéket. A faluban síri csend uralkodott; a családok mind édes álomban merengtek. Csak két hűn szerető szív, két hű barátnő élvezé a késő est balsamos és üdítő levegőjét. Ott ültek ők egy csinos villa előtt, nagy hárs lombjai alatt, kényelmes kerti székekben.

A békés hold mindkettőjükre valami rendkívüli varázserőt gyakorolva, egy ideig hallgatagon mélázta. Rövid pauzálás után, Iréne mély gondolataiból mintegy felébredve, székét gyors mozdulattal barátnője felé húzta s így szólalt fel:

— Gennikém, ha megengeded, elmondok neked egy szívreható eseményt, mely családunkban megtörtént.

— Igen szívesen meghallgatlak, Irénkém, hiszen te oly zamatosan, oly szívemelőleg tudsz beszélni. Csupa fül vagyok, tehát csak mesélj.

— Kedves Gennikém — így kezdé Iréne — volt nekem egy nagyon, nagyon kedvelt nagynéném. Ella nevet viselt. Nagy kegyelettel gondolok még máig is a boldogultra. Mondhatom, ő volt nekem második anyám.

Tudod, Gennikém, hogy engemet ő nevelt, mert anyámat, ki Ella néninek nővére volt, korán keblére szorította a rideg anyaföld. A kerepesi temetőben alussza örök álmát. Én épen hat éves voltam, midőn hozzá kerültem. Ó, a drága angyalt, csak még birhatnám kincsemül!

Hidd el, jó Gennim, ő oly türelmes, oly gyengéd, oly kegyes, oly figyelmes és tapintatos volt irányomban, hogy vezetése alatt csak boldognak érezhettem magamat. Vallásos lelkületével pedig oly szép és jó tanácsokat adott, hogy azok kihattak egész mostanáig életemre.

Különösen szívembe véste azt, hogy ha megnőtt leány leszek, gyakran járjak az Úr asztalához. Sok, szép imádságra is megtanított az Oltárszentségbeni Jézushöz. Ha valami bánatom van, csakugyan oda-sietek, mint az üldözött galamb a sziklák közé s rövid imádság után mindig megerősödvé, megvigasztalva távozom onnan.

— Az elbeszélés bevezetése egy kissé hosszú — mondá Genni tréfás hangon. — Ne keríts oly nagy feneket a dolognak Irénkém, hanem mondd el röviden a tárgy velejét, máskülönben reggelig itt maradhatunk a hold fényében, aztán holnap nem bírunk felkelni a szentmisére.

— Csak légy egy kis türelemmel, Gennikém — mondá Iréne — most jön csak a java. E kedves nénémnek különféle ájtatos szokásai voltak, a többek között az is, hogy minden szombaton lámpácskát égetett szobájában egy kép előtt, mely a nyitott szentségtartót ábrázolta. Amíg élt, a lámpácskát ő maga sajátkezüleg gyújtotta meg s a képet virágokkal ékesítette fel s ott szokott imádkozni, ha a templomba nem mehetett.

— Mint látom, Irénkém, ismét eltértél tárgyadtól, még mindig nem tudom elbeszélésednek lényegét — mondá Genni. — Nem veszem türelmedet soká igénybe — kérte Iréne — a lehető legrövidebben mondom el a többit.

Ilka nénémnek férje, Jenő, házasságuk tizedik évében átköltözött egy jobb, egy szebb és békésebb hazába. Az egyetlen fiúcskát, a nyolc éves Sándorkát a néni a legnagyobb szorgalommal nevelte és oktatta, de mind-annak dacára a jó néni azt tapasztalta, hogy fiának semmi hajlama sincsen a vallásossághoz, pedig a papi pályára szerette volna őt neveltetni.

Mennél nagyobb és korosabb lett Sándorka, annál szabadelvűbbé vált, mi a buzgó nénit rendkívül szomorította és nagy aggodalmak támadtak szívében. Istenem, Istenem! — sóhajtott fel gyakran a néni — mit tegyek, hogy fiam egy kissé vallásosabb legyen?

Midőn Sándorkából Sándor lett s a jogi pályára lépett, még a leg-

kisebb szikrája a vallásosságnak is kihalt lelkéből s csak a százaz tudományoknak élt.

Ha Sándor vallásunk ellen gúnyolódott, a néni mindig sírva fakadt s mondá: édes fiam, tudom, hogy halálom után éppen semmit sem fogsz követni vallásunkból, arról már nem tehetek, de azt az egyet anyai szivemből kívánnám és meghagyom szigorúan neked örökségben, hogy e lámpácskát hűn ápodl és minden szombaton sajátkezűleg meggyújtsad e kép előtt, máskülönben a családi vagyon fele a helybeli templomra esik, a másik fele úgy is hugom, Iréneé lesz.

A fiú e fölött csak nevetett, előttem pedig így nyilatkozott: Ki fogja eme öreg asszonyos babonát követni? Ez valósággal szégyen és nevetséges volna egy fővárosi joghallgatóra nézve.

Nemsokára bekövetkezett mindkettőnkre nézve a legnagyobb katasztrófa. A kedves néni rövid szenvedés után épületes halállal mult ki e világból. Az Oltáriszentséget nagy ájtatossággal magához vette, azután mindkettőnket ágyához hívott s így szólt: Sándor fiam, ne feledd el a kis lámpát, ha tanácsomat követed, nem fogsz vallástalanul meghalni. Sándor, ki anyját nagyon szerette, megígérte neki, hogy a kép és lámpácskát gondozni fogja. Meg is tette Sándor, de nem vallásos meggyőződésből, hanem csak szokásból.

Genni már türelmetlenkedni kezdett, pedig kíváncsi volt a történet kimenetelére, azért mégis félbeszakítá barátnőjét s mondá tréfásan:

— Irénekém, te talán az ezer-egy éjszaka meséjét akarod utánozni. Vegyünk búcsut e szép estétől és menjünk pihenni s folytassad holnap elbeszéléseidet eme idyllikus helyecskén. Úgy is történt.

Bekövetkezett a másnapi holdvilágos est. A két barát nő felkereste a kényelmes helyecskét, Irén kis fekete fejét Genninek vállára fektetve, így folytatta beszédét. Néném halála után én vezettem unokabátyámnak háztartását, ki most már az ügyvédi pályán működött.

Egy este azt mondja nekem Sándor: Te Irén, légy az éjjel éber, mert nekem oly különös előérzetem van, mintha még ma meg kellene halnom. Ugyan ne képzelődjél, — mondtam neki — hiszen ép, egészséges vagy, ha pedig valami bajt éreznél, akkor még előbb meg kellene térned, mert így meghalnod nem szabad. Ma szombati nap van, látod, meggyújtottam a lámpát, hát ez egy férfinak nem elég buzgóság? — mondá Sándor. Anyám iránti pietásból megtettem ezt s mindannyiszor megtagadtam magamat.

De azért csak ne halj meg oly váratlanul — mondtam Sándornak tréfásan. Midőn gondoltam, hogy unokabátyámnak kivertem fejéből rögeszméit, elmentem lakosztályomba, de féltem elaludni, ha netán Sándornak mégis valami baja történék.

Az eső szakadt, villámlások cikkáztak az égen át, egyik dörgés követte a másikat; a szél ablakomnak egyik szárnyát felnyitotta, felugrom, oda sietek, hogy becsukjam; ösztönszerűleg kipillantok a koromsötét éjszakába s látom, hogy valami fekete alak lámpással közeledik házunk felé.

Megvártam, hová megy, ablakom alatt megállott s épen becsengetni akart. Megismertem benne a helybeli plébánost, megszólítottam, hogy mit akar? Azt válaszolá, hogy őt ebbe a házba beteghez hívták. Biztosítom a plébános urat, hogy eltévesztette a házszámot, mert itt senki sem beteg, de hogy ebben a rossz időben tovább ne fáradjon, tessék feljönni hozzánk, pihenje ki magát és szórakoztassa egy kissé unokabátyámat, ki úgy sem bír aludni, valami megmagyarázhatatlan nyughatatlanság szállta meg őt, ezzel lerohantam a pár lépcsőzeten s felkísértem a plébános urat. A szobába érve, látom, hogy Sándor vizes kendőket rak fejére. Csak nem vagy komolyan beteg Sándor? — kérdém. — Hisz pár órával ezelőtt még oly jó kedvű voltál.

Igen, igen, ő a beteg, de lelki beteg, tehát csak gyógyítsa meg őt plébános úr — mondám — azután magukra hagytam őket s hálószobámba vonultam. Az óra éppen tizenkettőt ütött. Elaludtam. Négy óra tájban csengetést hallok, felülök ágyamban s így szólok magamban: Istenem! ki haldoklik most? Kinek húzzák a lélekharangot? E percben megnyílik az ajtó és hívnak, hogy Sándor agóniában van.

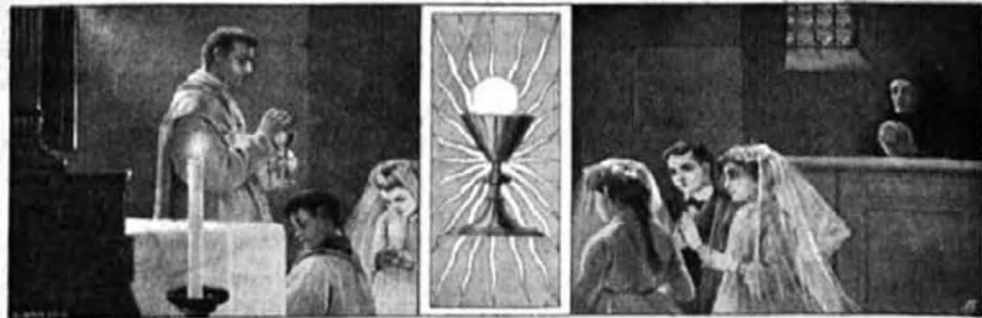
Meghült bennem a vér s felkiáltottam: Istenem! ez lehetetlen!

Hamarosan pongyolaruhát öltöttem magamra s besiettem Sándorhoz. Most láttam megvalósulva az ő előérzetét. A plébános úr még mindig ott volt mellette, Sándornak összekulcsolt kezeit tartva, imádkozott. Én aggódva kérdém: Plébános úr, meggyónt a haldokló? Azt feleli: Épületesen elvégezte a szent gyónást s az Oltáriszentséget, melyet magammal hoztam, nagy ajátossággal magához vette. Erre megkönnyebbült lelkem. Azután Sándorhoz fordultam s kérdém: Mi a te utolsó kívánságod? Minden erejét összeszedve, elég érthető hangon felelt: Vagyonom legyen a helybeli templomé, te pedig őrizd a képet és lámpácskát még tovább, ez mentett meg engemet; ezzel mélyet sóhajtva megszorította kezemet s megszüntek fájdalmai.

Látod, édes barátnóm, mily kegyes a jó Isten! Ily szépen, ily boldogan én is szeretnék megválni ez élettől.

Az Oltáriszentséget ábrázoló kép a lámpácskával most az én birtokomba esett, őrzöm is e becses tárgyakat, mint szemem fényét, mert ha már Isten egy szokásból égetett lámpácska által megadja a bűnösnek megtérését, mennél inkább több és nagyobb kegyelmeket nyújt azoknak, kik teljes életökben az Oltáriszentségben levő Jézusnak éltek.

Báró Pongrácz Julia.

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR.

A leányok gyakori áldozása.

SZENTSÉGES Atyánk így szól a világhoz: «Vissza Krisztushoz, akinek nevében egyedül találhat boldogságot az emberi nem». Ez pedig a gyakori szentáldozás által történik, mely Isten- és emberszeretetre, igazság- és irgalomérzetre s erényes életre vezet. Jelen értekezésünkben lássuk, miért szükséges a gyakori áldozás a leányoknak? s vajjon vannak-e elfogadható okok, melyek őket az Úr asztalától távoltartják?

A szentáldozás *lelki szükséglet*, különösen a fiatal leányoknál. A keresztény léleknek, ha élni akar, táplálkoznia kell. A léleknek szellemi tápláléka az Úr Jézus szent teste és vére. Amint a gyermeknek mind több és több táplálékra van szüksége, hogy új életért kapjon, úgy a fiatal leány lelkének is szüksége van lelki táplálékra, hogy több szeretetben, gyengédségben, örömben, vigaszban legyen része. Hol találhatná ezt nagyobb mértékben, mint az Oltárszentségben? Ő kész minden pillanatban magát lelkünknek adni s lelki szükségleteinket kielégíteni.

A szentáldozás *a leány szellemének világosság, szívének erő s egész életében támasz*. A tudatlanság a leány szellemét befelhőzi s kétségeket idéz elő. Ki hoz majd a szellem sötétségébe és tévedéseibe világosságot? Csak az, ki ezt mondotta magáról: «Én vagyok a világ világossága. Aki engem követ, nem jár sötétben, hanem bírja az élet világosságát». (Ján. 8. 12.) És vajjon ez a világosság nem fogja-e annál inkább sugarait terjeszteni, minél többször azt magunkba fogadjuk? A gyakori áldozás a fiatal leány szívébe hozzá ama bölcsességnek kincseit, mely fölvilágosítja őt, hogy a mennyei dolgokat fölfogja és megszeresse és a földi dolgokat helyesen megítélje, életét a legmegfelelőbbben ossza be, a tévedésektől pedig távol tartsa magát. A gyakori áldozás megőrzi a világias, könnyelmű gondol-

kozástól, az értelmet az eszményiek felé irányítja, az akaratot pedig — mely a fiatal leánynál oly gyöngye — megerősíti. A szentáldozás a leányoknál a tetterő, a határozottság, a tiszta gondolatok és érzések, a bölcs tanácsok és az erényes élet forrása.

A szentáldozás a leány szívének erő. A jó hajlamok mellett rosszak is felburjánznak a leány szívében. Így a büszkeség, hiúság, a tetszvágy és élvezetvágy. Mi által lehetne e bűnöket jobban irtani, mint a gyakori szentáldozás által? mely eltompítja a szenvedélyeket és a rossz szokásokat. Szent János apostol, ki az Úr Jézus keblén pihent, a szentséges Szívéből a szüzességnek fényét és szépségét merítette és oly nagy szeretetet, mely őt mintegy isteni Mesteréhez hasonlóvá tette. A leányok is a gyakori áldozásból a jóban való állhatatosságot, jellemzilárdságot és áldozatos lelkületet merítenének. Nemrég egy kis leány mondotta: «Első szentáldozásom óta sokkal könnyebben győzöm le a kísértéseket. Örömmel teljesítem kötelességeimet s alig várom a napot, hogy újból az Úr asztalához járuljak. Mily boldog volnék, ha naponkint magamhoz vehetném az édes Jézust! Érzem, hogy minden egyes szentáldozás után jobb és önmegtágadóbb vagyok».

A szentáldozás a leánynak egész életében biztos támasz. Azok az eredmények, melyeket az egyes áldozások okoznak, az egész életre kiterjednek. A leányok életükben sokszor ki vannak téve mindenféle szenvedésnek, megpróbáltatásnak, mikép fogja ez a leány helyét megállni, ha már fiatal korában hozzá nem szokott, hogy az Oltáriszentségből merítsen erőt, vigasztalást, kegyelmet. A szentáldozás a legjobb vigasztaló az elhagyatottság, a keserűség óráiban. A szentáldozás képes csak erőssé tenni a hitben s szilárdá a megpróbáltatások közepette.

Az egyház kezdettől fogva a gyakori szentáldozásban látja kielégíteni a lélek szükségletét s azért kívánja, hogy e szent szokás elterjedjen. Az első keresztények mindennap áldoztak. Számptalan vértanú, szűz és hitvalló csak így tudott szentül élni s hőiesen meghalni. A gyakori áldozás adott erőt szent Tarziciusnak, szent Lucának, szent Alajosnak, szent Szaniszlónak. A fiatal leánynak is el kell válni mindentől, mi Istentől elvezet s megszeretni s gyakorolni azt, mi Istenhez s így erényes életre vezet. Ehhez az erő: a gyakori áldozás.

Krisztus vágyva-vágyik önmagát a lelkeknek adni a szentáldozásban. Ez kiviláglik az ő szavaiból, melyekkel az Oltáriszentséget megígérte. Ugyanis ezen alkalommal így szólt: «Ez az a kenyér, mely az égből szállott alá, aki e kenyérből eszik, örökké él». Kinek volna nagyobb szüksége ezen mennyei kenyérre, mint a fiatal leánynak, hogy a bűntől megőrizve legyen? Krisztus, midőn apostolait a Miatyánkra tanította, ezen legszebb imádságban is kifejezte óhaját: a mindennapi szentáldozást, midőn így szólt:

«mindennapi kenyereinket add meg nekünk». Ő a mindennapi kenyér alatt — mint az összes egyházatyák tanítják — a mennyei kenyeret: saját szent testét értette. Az angyal így szólt Illés prófétához: «Kelj föl és egyél, mert hosszú utat kell megtenned!» (3. Kir. 19. 7.) Az Üdvözítő is így szól minden egyes fiatal leányhoz: «Vedd és egyél az erősek kenyéréből, még hosszú út van előtted». Nem hiába szól tehát az Úr Jézus és szentegyháza, hogy a lelkek a szentáldozáshoz gyakran járuljanak.

A fiatal leányok között vannak, kik *ilyesféle kifogásokat* hoznak föl:

1. Nincs időm arra, hogy gyakran áldozzam. Akinek őszinte vágya a gyakori áldozás, az időt is talál reá, anélkül, hogy kötelességeit elmulasztaná. Egy igazán jámbor és erényes leány napirendet csinál magának, melybe beleveszi a gyakori áldozást is, az korábban kel, egy kis áldozatot hoz már a nap kezdetén, hogy annál bőségebb áldás, öröm, vigasztalás szálljon le reá az egész napon.

2. Ha gyakran áldozom, többé nem mehetek táncmultságba s nem vehetek részt kedvenc játékaimban társaimmal. A rossz és veszélyes szórakozásokat, játékokat úgyszintén minden tisztességes leánynak kerülni kell. Ha pedig e multságok nem bűnősek, úgy a gyakori áldozó is résztvehet rajtuk. A leány kérni fogja szüleit, hogy ne kelljen neki ilyen multságokon résztvenni. Ha pedig a szülők őt mégis elviszik, akkor minden energiájával azon lesz, hogy ott szerényen és a legilegedelmesebben viselkedjék. Az áldozásból elég erőt fog meríteni, hogy ott sem vétkezék.

3. Mit mondanak mások, ha gyakran látnak áldozni? Ugyan ki lenne oly gyenge, hogy ezen nevetséges, kicsinyes ellenvetés miatt távol tudná magát tartani a legnagyobb jótól? A szentáldozásból fog a leány erőt meríteni, hogy az emberi félelmet legyőzze s cselekedeteiben mindig magasabb szempontok vezéreljék.

4. Nem vagyok méltó arra, hogy gyakran áldozzam. Erre a római pápa ismert rendeletében (1905. XII. 20.) így felel: a gyakori szentáldozáshoz két feltétel szükséges: a megszentelő malaszt állapota és a jó szándék. A bocsánandó vétkeket elég szentáldozás előtt megbánnunk s erős fogadást tennünk. Az isteni Üdvözítő sokkal jobban ismeri a mi lelkünket s annak gyengéit s mégis naponkint óhajt velünk egyesülni. Ne hagyjuk magunkat megtéveszteni hamis alázattól. Ép a gyakori áldozás által leszünk mindinkább méltók arra, hogy az Úr Jézust szívünkbe fogadhassuk.

Adja az édes Jézus, hogy hazánkban is minél több leány beálljon a gyakori áldozók sorába s adjon az Úr a szülőkben, tanítónőkben, nevelőkben igazi apostolokat, kik a leányokat az Úr asztalához vezetik. R.

GYERMEKVILÁG

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

Szentséglátogatás és lelki áldozás boldog Imelda példájára.

THOZZÁD sietek, édes Jézusom, hogy lelkiképen magamhoz vegyelek, mivel valósággal, a szent Ostya alakjában, nem vehetek. Sokszor mutattad meg, hogy egész Szivedből kívánsz azoknak lelkében lenni, akik Téged nagyon szeretnek.

600 évvel ezelőtt, édes Jézusom, Olaszország egyik kolostortemplomában térdelt a te szolgáld, Imelda s nézett az oltárra, kívánta a legnagyobb szeretettel, hogy Téged a szentáldozásban magához vegyen. Az apácák ott térdeltek az oltárnál és áldoztak. Te mentél be az ő lelkükbe, de Imeldának nem volt még szabad áldoznia. Még igazán gyermek volt s az áldozópap addig még egyszer sem áldoztatta meg. Pedig milyen ájtatos, istenfélő leány volt! Már csecsemő korában Isten nevét rebegte s mihelyt beszélni tudott, oly ájtatos volt, hogy mindenki csodálkozott rajta. Ha sírt, nem tudta őt dajkája mesével elhallgattatni, hanem amint valami szent történetet hallott, azonnal felvidult. 4 éves korában oltárt csinált magának s amint olvasni tudott, játék helyett imádkozott.

Ilyen istenfélő szolgálód volt ő, édes Jézusom, már kis korában. S ime még egyszer sem áldozhatott! Sírt, míg az apácák áldoznak, egész szívéből sóhajtozik Hozzád, hogy már egyszer magához vehessen. S Te azonnal meghallgatod az ő kérését. Az apácák egyszerre boldog Imelda feje fölé szent ostyát látnak alászállni, amely fölötte megáll. Azonnal megmondják az áldozó papnak. A te szolgád ily világos csoda láttára egész tisztelettel odalép, kezébe veszi a szent ostyát és megáldoztatja boldog Imeldát. A te szolgálód most oly boldog, úgy örül, hogy élettelenül esik a földre, tiszta lelke Hozzád száll fel a mennyekbe. Ily jó vagy Te, Jézusom a legfőbbesébb Oltáriszentségben! ha látod, hogy valaki nagyon szeret, elmégy szívébe lakni! ha látod, hogy valaki Neked híven szolgál,

csak akkor hagyod meghalni, mikor szive egészen tiszta és megáldozott! Neked áldás és dicséret ezért mindörökre!

Igen, hiszem, hogy ily jóságos vagy. Magad mondtad: Ha valaki engem szeret, Atyám is szeretni fogja és Atyámmal együtt bemegyünk a lelkébe és ott leszünk. Adj nekem Úr Jézus nagy hitet és szeretetet, olyant, amilyen volt boldog Imeldáé. Add, hogy lelkem nagyon gyűlölje és ntálja minden bűnömet, amelyet valaha életemben elkövettem s szívem oly tiszta legyen, mint boldog Imelda ártatlan lelke. Add, hogy sírva kívánkozzam a valóságos szentáldozás után, mint boldog Imelda s akkor, ha nem érdemlem meg, hogy a szent Ostya alakjában e szentségházból kiszállj és fejem fölött megállj: eljössz láthatatlanul a lelkembe. Azután ha mindjárt meghalnék is, odejutnék, ahol boldog Imelda van. Segíts meg tehát, édes Jézusom, hogy helyesen keltsem fel magamban a hitet, szeretetet, bűnbánatot, a szentáldozás után való kívánságot, és így Téged Ielkiképen magamhoz vegyelek.

Hiszem mindazt, édes Jézusom, amit tanftottál. Hiszem főkép, hogy itt előttem a szentségházban és a világon minden szentségházban a szentostyában igazán jelen vagy. Hiszem ezt azért, mert Te magad tanftottad, már pedig minden szavad szent igazság.

Szeretni akarlak, édes Jézusom, mint boldog Imelda, áki szeretetében meghalt. Ki ne szeretne Téged, jóságos Jézusom! Végtelen jóságodban nem volt elég Neked, hogy érettünk meghaltál, Te a legfölségesebb Ol-táriszentséget hagyta nekünk, hogy mindig velünk maradj és hogy magadat nekem adhasd és szived egy szegény méltatlan gyermek szivében lehessen. Oh bár úgy szerethetnék, mint boldog Imelda!

Szeretlek, édes Jézusom, de szégyenlem, hogy nem mindig szeretlek. Oh azokon a napokon, amikor vétkeztem nem szerettelek igazán. S ha mondtam akkor, hogy szeretlek, hazudtam, mert aki vétkezik az nem szeret Téged őszintén. Sok az én bűnöm. Bár inkább ne éltem volna azokon a napokon, amikor vétkeztem! El kell pirulnom, hogy megtudtam feledkezni Rólad, akit most oly nagyon szeretlek, s meg tudtalak bántani. Oh Úr Jézus, bocsáss meg, térden állva kérlek, bocsáss meg, nem akarok többé egy bűnt sem elkövetni.

Édes Jézusom, Te a bűnösöknek megbocsátasz, ha igazán megbánják bűneiket. Remélem, hogy nekem is megbocsátasz. Oh most tehát tiszta az én lelkem a vétektől s Te végtelen szeretsz engem. Csak azt kívánnám még, ha lehetne, hogy a szentostya alakjában most mindjárt hozzám jöjj. Oh jönnél csak a szivembe, hogy megölelj és megáldj engem! Szeretnék oly szerencsés lenni, mint boldog Imelda, amikor Te magad szálltál hozzá a szentostya alakjában az áldoztató kehelyből, az áldozópap kezéből.

Lelkemben vagy már, Uram Jézusom. Nem a szentostya alakjában jöttél hozzám, hanem láthatatlanul. Üdvözlégy tehát szegény szívemben! Ha látnálak, megcsókolnám a szent lábadat melyet értem is átszegeztek; ott feküdném lábaddal, mint legutolsó szolgálód. Legnagyobb örömem, hogy lelkemben vagy. Azt nem tudom Neked eléggé meghálálni. Köszönje meg helyettem az én szent őrangyalom. Oh ha úgy tudnálak dicsérni, oly háládatos tudnék lenni, mint boldog Imelda: szerencsés lennék. — Hiszem édes Jézusom, hogy most bármit is szabad kérnem lelkemnek. Te szívesen megadod. Csak egyet kérek: el ne menj tőlem soha, maradj nálam s ne engedd, hogy az én lelkemben valaha bűn legyen. Ha eljön halálom órája, legyen akkor is tiszta a szívem, mint boldog Imelda szíve, jöjj el hozzám is a szentostyában, mint ő hozzá. Haljak meg Téged szeretve, mint ő. Ezt az egyet, ezt a legnagyobb örömet, add meg nekem, Úr Jézus. Amen.

Lelkigyakorlat után.

Tied vagyok, tied újra!
Nem nyom már a bűnnek súlya,
Messze jártam, meggyalázva
Bűneimtől, sárba rántva.

Keresztedről mindezt láttad,
Karjaidat széjjel tártad,
Szeléd szemmel reám néztél,
Bűnbánatra megintettél.

Bűneimet mélyen bántam,
Szent szívedhez vissza vágytam.
Keresztedről lehajoltál
Szívvéredben megmosdattál

Botlásaimat elfeledted,
Enyém ismét szereteted,
Tied vagyok, tied újra!
Nem nyom már a bűnnek súlya!

Máhr Erzsike.

IRODALOM.

Jézus Szentséges Szívének Országá. Imádságos könyv. A hivek használatára összeállította *Ujlaki István* plébános. A Szent-István-Társulat bizománya. A győri egyházmegyei hatóság engedelmével. Második kiadás.

Ezen imádságos könyvet, melynek bevezetése és imádságai Mohl Antal dr. vál. püspök, nagyprépost «Jézus Szentséges Szívének Szentelt Élet» című nagy munkájából valók, több egyházmegyei hatóság és rendi elöljáróságok igen melegen ajánlották a hivek figyelmébe és pártfogásába. A Jézus Szentséges Szíve tiszteletére alakult jámbor társulatok, valamint a legméltóságosabb Oltáriszentség imádsására egyesült tagok kiváló vezérekönyvet találnak ezen imakönyvben. Ára: 1. Egyszerű vászonkötésben, a fedélen Jézus Szíve aranyban 3 korona. 2. Diszesebb vászonkötésben vörös metszéssel 4 korona. 3. Bőrötés a fedélen arany kereszttel, vörösmetszéssel és tokkal 5 korona. 4. Diszesebb bőrötés aranykötéssel és tokkal 6 korona. 5. Párnázott borjúbőrötés aranykötéssel, kazettával 9 kor.

Röptében a nagyvilág körül.

A vajdahunyadi szirttetőn. A Kapisztrán szent János nagylelkű barátja, a hős Hunyadi János által épített és fia: Mátyás király által szent Ferenc fiainak adományozott templomot és zárdát el kell hagynunk részint azért, hogy a fejlődő vasgyárnak helye legyen, részint és még inkább azért, mivel a századok vasfoga és viharai azt annyira megviselték, hogy céljának tovább meg nem felelhet. Az új templom és zárdá építését megkezdtük. Tudva azonban azt, hogy a nagy remények között megkezdett építkezést és a templom fölszerelését szegénységünk miatt be nem fejezhetjük, Isten nevében a jó szívekhez fordulunk és alázattal kérjük, hogy szives adományaikkal minket fölsegítseni kegyeskedjenek. *A vajdahunyadi szent Ferenczrendi zárdá főnöksége.*

Az Oltáriszentség hajlékai hazánkban. *A Kath. Sajtóegyesület* levélzáró-bélyegeinek új sorozata most hagyta el a sajtót. A nagy gonddal és igazi műízléssel készült bélyegeket művészi keret közepén Magyarország nevezetesebb székesegyházainak és templomainak sikerült képe díszíti. Az ósrégi pannonhalmi monostor, a jaáki apátsági templom, a kassai dóm, az esztergomi bazilika, a pécsi, váci, gyulafehérvári, kalocsai és szombathelyi székesegyházak, a lipótvárosi Szent-István bazilika és a koronázó Mátyás-templom kerültek ez alkalommal sorra s mint halljuk, *az egyesület e sorozatot még bővíteni fogja*, mihielyt a most készült bélyegek elfogynak. Az új bélyegek négyféle színben (vörös, zöld, acélkék és barna) készültek s minden ív tartalmazza az összes fentebb elsorolt képeket. Amellett az árúk mesésen olcsó, mert darabonként csak 2 fillérbe kerülnek. Megrendelhető az összeg előzetes beküldése ellenében a *Kath. Sajtóegyesület* központi irodájában (Budapest, IV., Ferenciek-tere 7.), ahonnan bérmentve küldetik meg a rendelőknek. *A megrendelhető legkisebb mennyiség egy fél ív (60 darab) és ára 1 K 20 fillér.* Több egész ívet kitevő megrendelésnél a színek mindegyikét megkapja a rendelő! Az összeg beküldése alkalmával jelendő, hogy «a pénz levélzáró-bélyegéért küldetett». Igazán

minden keresztény embernek kötelessége volna e bélyegek vásárlása és terjesztése, aminthogy egyházi hivatalaink is használhatnák e bélyegeket hivatalos levelezéseik alkalmával. A bélyegekért befolyt összeget az egyesület a katolikus lapok támogatására fordítja, ezzel is bizonyosságát adván annak, hogy fillérekkel is szolgálhatjuk a jó ügyet.

Róma. Az Oltáriszentség kiengesztelése. Április elején történt. A Szent-Péter templom borzalmas merényletnek volt tanúja egy szentmise alatt. A merénylő, aki kihallgatásakor is örült bényomását keltette, a szentmise alatt revolvért rántott elő s az oltár mellett álló papi csoportra lőtt. Szerencsére a golyó a falba furódott és senkit sem talált, a rendőrtisztviselőt azonban, aki lefogta, dulakodás közben megsebesítette egy golyóval. A templomban leírhatatlan pánik támadt a száz meg száz ájtatos hívő között, mindenki rémülten menekült, csak néhány férfi akadt, aki rávetette magát a lövöldözőre s nagynehezen megfékezte a dühöngőt, aki most a római csendőrség foglya. Csak föntartással közöljük a merénylettel kapcsolatos és azt kiszínező római táviratokat, minthogy alighanem örült ember cselekedetéről van szó s a jelentések igen hiányosak.

A római lapok részleteket közölnek a merényletről és azt írják, hogy Desanti, aki terhelt ember, állítólag kijelentette volna, hogy az a kívánsága és vágya, hogy a pápát ölje meg. Megkísérlette, hogy valamiképpen, akár kertésznek, akár más valaminek alkalmazást találjon a Vatikánban és így sétája közben meggyilkolja a pápát. Ámde minden kísérlete hiábavaló volt. Elhatározta tehát, hogy egy papot fog meggyilkolni. Desanti állítólag úgy nyilatkozott, hogy nagyon boszús, amiért célját elhibázta. Gyilkossági kísérlet és könnyű testi sértés miatt kerül a bíróság elé.

A merénylet után Mgs. Rossi szertartásmester rögtön jelentést tett Merry del Val bíboros államtitkárnak, aki viszont a pápát értesítette a szörnyű esetről. A pápát egészen megrendítette az elvetemedett cselekedet híre, letérdelt imazsámolyára és hosszasan imádkozott a bűnös Desantiért. A bazilikát maga a pápa fogja újból fölszentelni.

A madridi világkongresszus. El Spanyolországba! A bűvös-bájos Andalúzia szerényen készülődik a világ fogadására. Ott, hol a gitáron szentségi dalokat penget a gittano, hol Cid el Campeador küzdött Krisztusért, hol a világ legszebb székesegyházai emelkednek, hol minden szirten és várfokon a szentségtartóval ékesített zászló lengett a mór csaták alatt: ide hív minket Jézus szent Szive havában az Oltáriszentség. Vulkanikus talaja ez a vallásosságnak. Spanyolország forrong. Mig az Oltáriszentség volt vezérlő csillaga, hatalmas volt Spanyolország: V. Károly birodalmában sohasem nyugodott le a nap. Minél inkább távolodott Jézus eszményeitől, annál szűkebbre zsugorodott össze az egykor dicső birodalom. A gondviselés Madridba helyezte ez évben az eucharisztikus kongresszust. Ide kell most

a segítség, itt kell lángra lobbantani a szunnyadó tüzet. Angliát és Amerikát a Szent Szív kohójába dobták a legutóbbi eucharisztikus kongresszusok. Spanyolország is itt kovácsolja ki katolikus jellemét. Az ország az Oltáriszentség emlékeitől népes Lugo városa bírja az Egyházban egyedül álló előjogot, hogy már 800 év óta éjjel-nappal ki van téve templomában az Oltáriszentség nyilvános imádásra. Nyolcszáz év óta szüntelen szentségimádás egy pillanatra sem megszakítva. Spanyolország mozgolódik. A kongresszus védnökségét a király és a királyné vállalta el, a hivatalos közlöny az El Universo. Június 25. és 29. között fogják a nagyszabású ünnepeket Madridban és Toledóban megtartani. Magyarországból is többen mennek. Felvilágosításokat nyújtanak a kongresszus titkárai P. Postius, Madrid, Buen Suceso 18. és Don Gabibán, Madrid, Barco 20.

A múlt századbéli mexikói forradalom emlékei. Amerika mozgósít. Már a múlt század negyvenes éveiben elvett három tartományt Mexikótól, midőn Taylor generális Santa Anna vezért Buena Vista-nál leverte. Ebben a forrongó időben a világbéke igazi harcosai jöttek az Úr testével, ki mondá: Békémet adom nektek. Hullámok áldjátok az Urat! Aligha teljessültek valóban e Szentlélek ihlette szavak, mint 1843. év Karácsonyán. New-Orleans kikötőjét egy vitorlás hajó hagyta el fölfelé a Mississipin P. Brunner Ferencet és hét rendtársát, néhány növendékpapot és szerzetesestvért vitte a hajó, hogy az Úr Jézus Szentséges Véréből nevezett missióstársaság első rendházát megalapítsák az új világban. A szentséges vér harcosai és zászlóvivői három oltárt állítottak fel a hajón s nyolc ízben ismétlődött meg a szent áldozat a nagy világfolyam habjain.

EGYESÜLETI ÉLET.

Oltáregyesületi kiállítás Székesfehérvárott. A székesfehérvári O. E. április 8—10-én tartotta évi kiállítását a Ferencz József nőnevelőben. Április 8-án délután a kiállítás ünnepélyes megnyitása alkalmával Szuborits Jenő apátkanonok megáldotta a kiállított tárgyakat. Anyagi értékben közel 5000 koronát tett ki az a pár száz kiállított tárgy, mit a gyengédlelkű hölgyek az Úr hajlékai számára följárnáltak. A kiállított tárgyakból 29 egyházmegyei

templom, illetve kápolna részesült segítségben.

A kiállítás zárultakor Szuborits kanonok háliját fejezte ki a sokat fáradó hölgyeknek áldásos munkájukért. Az egyesület részéről a fehérneműek szabása, varrása s a munkakiosztás közül legtöbbet buzgólkodtak Lichtneckert Antalné, dr. Szabady Józsefné, Tóth Béláné, Perlaki Horváth Ilona, Szögyény-Marich Julia elnökösszonnal élőkön, ki lelke az egyesületnek.

A kiállítás alkalmával 300 koronánál is több gyűlt össze a kitett perselybe; ebből az összegből 132 koronát a Székesfehérvárott épülő Jézus Szive templom orgonájára adományozott az egyesület vezetősége.

Oltáregyesületi kiállítás Budapestén. Szent Paszkálnak a szentségi társulatok védőszentjének ünnepén kezdődnek a középponti oltáregyesület kiállítási ünnepségei. E napot május 17-ét az előkészítő ájtatosságok foglalják el. Május 18-án csütörtökön, ünnepélyes megnyitás, tartja Kohl Medárd dr. püspök. Három napig minden délután a nméltóságú püspöki kar egy-egy tagja tart szentbeszédet és áldást, ugyancsak minden délután mutatványos előadások és fölolvadások lesznek a budapesti középponti oltáregyesület és az orsz. egyházművészeti tanács közreműködésével. Vasárnap május 21-én reggel közös szentáldozás, délután ünnepélyes Te Deum. A kiállítás három napig lesz megtekinthető.

A nagyszabeni Oltáregyesület újjászületése. Az elmúlt év együletünk újjászületésének éve volt. A múlt évi január hó 30-án megtartott közgyűlésen hozott határozat folytán együletünk visszatért alapszabályaihoz, melyektől már egészen eltért.

Ezen visszatérésnek kedvező hatása különösen a következőkben nyilvánult meg:

A múlt évi február hó 6-án megtartott rendkívüli közgyűlésre öszszegyűlt tagok elhatározták a havi imaórák megtartását, melyek már-

cus 3-án, április 7-én, május 5-én, június 2-án, július 7-én, augusztus 4-én, szeptember 1-én, október 6-án, november 3-án és december 1-én tartattak meg a rendes tagok nagy részének részvételével. Hisszük, hogy minden tag szívbéli óhaját tolmácsoljuk, midőn azon kívánságunknak adunk kifejezést: bárcsak azt írhatnók a következő évi jelentésben, hogy a rendes tagok minden imaórán testületileg voltak jelen.

Az elmúlt évben húsz délutánon tartattak munkaórák, melyeken rendszeren 20—30 tag vett részt. A nyári hónapokban ezen órák szüneteltek. Munkaóráink iránt nagy érdeklődést tanúsított díszelnőknök, Hohenlohe hercegasszony is, mely érdeklődésnek nemcsak azzal adta bizonyítékát, hogy ittlette alkalmával minden órán pontosan megjelent, hanem azzal is, hogy még távollétében is élénken tudakozódott ezen órák lefolyása után s ezzel hölgyeinkben a pontos megjelenést és szorgalmas munkálkodási kedvet előmozdította.

A munkaórákon résztvevő hölgyek templomi fehérműt készítették a kiállítás részére. Ezen kívül kijavították a használatban levő miseruhákat és fehérműt is. A tagok nemcsak a meghatározott délutánon dolgoztak, hanem otthon is fáradoztak a szent célért, úgy hogy ezen idő alatt a következő tárgyak készültek el: 15 miseing, 12 karing, 19 ministránsing, 52 corporale, 40 purificatorium, 30 humerale, 24 lavabokendőcske, 24 stolagallér, 62 pala és 12 casulabetét.

Hálásan kell megemlékeznünk ügybuzgó elnökünk, Hohenlohe herceg plébános úr munkásságáról is, ki a munkaórák alatt igen érdekes felolvasásokat tartott a paramentikáról, mely felolvasásokkal nemcsak a hölgyek szakismereteit bővítette, hanem annak is elejét vette, hogy a tagok hasznavehetetlen vagy kevésbé jó paramentumokat készítsenek.

Végre megemlítenéd, hogy úgy a rendes, mint a pártoló tagok közül többen szöveteket ajándékoztak a március hóban megtartandó kiállítás részére. Az adakozók névsorát a kiállítás alkalmával fogjuk közölni.

Az elsoroltakban beszámoltunk egyetünk múlt évi tevékenységéről, most még csak azon reményünknek adunk kifejezést, hogy a megkezdett úton tovább haladunk s Isten segédelmével még nagyobb bizalommal és kitartással fogjuk teljesíteni az önként magunkra vett köteleességeket.

A Kolozsvári Egyesület jubileumi éve. Az Oltáregyesület igazgatója, Hirschler József dr. prelatus-kanonok-plébános körvonalozza a gyűlés összehívásának célját és a tennivalókat az Egyesület felvirágoztatására. Örömmel jelzi, hogy az idei 1911. év jubiláris esztendő, mert most már az Egyesület tízéves dicső multra tekinthet vissza. Tíz év egy áldozatkész, lelkes egyesület életében nagy idő. Ezt első sorban a segélyezett számos szegény templom tudná igazán elmondani. Az eddigi kiállítások is nagy sikerről, a tagok lángbuzgalmáról és áldozatkészségéről tanúskodnak, az idei jubiláris kiállít-

tásnak mindenben méltónak kell lenni az Egyesület tíz éves fényes múltjához. Miután jóval egyhangúlag megválasztották a régi tisztikart, bejelenti az igazgató az új alapító és rendes tagokat, majd a választmány kiegészítése következett. A tagokat felkéri, hogy lehetőleg mindannyian lépjenek be az újonnan alakult Caecilia-egyesületbe és a megerősítést nyert Szent Antal-fiúárvaház-egyesületbe.

Ezután felkéri Komáromy Dezső dr. kegy. r. theol. tanárt, az Egyesület titkárát, hogy mult évi jelentését tegye meg. A titkár felsorolja a mult év nevezetes eseményeit. Örömmel és hálával emlékezik meg Székesfehérvár lánglelkű püspökéről, Prohászka Ottokár dr. öméltségéről, ki az Oltáregyesületet azzal tisztelte meg, hogy a szentgyakorlat vezetését elvállalta és nagybőjti fontos szövegét nyomtatásban minden tagnak elküldötte. Prohászka Ottokár dr. püspök úr öméltségének az Oltáregyesület nevében gróf Majláth Gusztáv Károly dr. püspök úr önnagyméltósága mondott köszönetet, ki megjelenésével megtisztelte a szentgyakorlat alatt az Egyesületet. Kiemeli a titkár a lángbuzgalmú igazgató gyönyörű beszédeit, melyeket az Oltáregyesület ünnepélyes imánapjain mondott és vetített képekkel tartott nagyhatású felolvasásait. Ezután az őszi legutolsó kiállítást említi fel, mint amely fényes sikerével az Oltáregyesületnek igazi büszkesége volt. A kiállítást gróf Majláth Gusztáv Károly püspök úr önnagy-

méltósága nyitotta meg szép beszéddel, ezzel is örök hálaára kötelezve az Egyesület tagjait.

A kiállítás sikeréhez nagyban hozzájárult özv. Imre Gergelyné, az Egyesület ruhatárosnője, kinek az Egyesület leghálásabb köszönetét tolmácsolja. Bochkor Mihály dr., az Egyesület buzgó ellenőré, jogakadémiai tanárnak nevezték ki Nagyváradra. Míg egyrészt öröm töltött el minket a jól megérdemelt kitüntetésért, másrészt fájdalom, hogy ilyen lángbuzgalmú, vallásos tagot kell ezentúl az Egyesületnek nélkülöznie. Mély tiszteletét és háláját íránta jegyzőkönyvileg fejezte ki az Egyesület.

Ezután a ruhatárosné teszi meg tartalmas, a tagok nagy munkásságát és áldozatkészségét fényesen igazoló jelentését. Végül Schannen Péter igazgató, az Oltáregyesület pénztárnoka tünteti fel a pénztári helyzetet, melyet a tagok örömmel vesznek tudomásul és a felmentést megadják. Ezzel a jubiláris évet megnyitó tavaszi közgyűlés véget ért.

A Pécsi Oltáregyesület 1910. évi működése. A pécsi Oltáregyesület a lefolyt évet Öméltósága Zichy Lujza grófnő vezetése alatt kezdette meg. Elnöki tisztségének első esztendejében is már nagy lendületet mutat az egyesület belső és külső élete.

Az ő lelkesültségtől áthatott buzgalmát, mindenre kiterjedő figyelmét mi sem bizonyítja jobban, mint az a körülmény, hogy ezen évben az Oltáregyesület fokozottabb mérvben volt képes rendeltetésének meg-

felelni. Az egyesület Zichy Lujza grófnő elnök felszólítására tömegesen jelentkező főuri jótevő tagok kegyes adományai, nemkülönben több rendbeli hagyatékok révén oly kedvező anyagi helyzetbe jutott, hogy menten minden terhelő adóságtól szolgálhatta a szegény templomok segélyezését. Főleg nagyjelentőségű boldogult Gruzling F. esperes 2000, Horváth K. Józsefné és Brunner M. 200—200 K hagyatéka.

A pénztári kimutatás szerint az egyesület bevételei 12.480 K 44 fillérről tesznek ki, mely összeggel szemben a múlt évben a befolyt összeg, 6527 K 26 fillér 5953 K 18 fillérről emelkedett. E tetemesen javult vagyoni állapotnak megfelelően 36 szegény templom részesült segélyben. Körülbelül a következő mennyiségű egyházi ruhák és szerelvények lettek szétküldve: 20 drb casula, 6 pluviale, 9 alba, 8 karing, 7 oltárterítő, 2 szentségvelum, 5 stóla, 1 antipendium, 22 ministrans öltöny, 8 ministrans ingecske, 47 corporale, 84 kehelykendő, 27 palla, 19 humerale, 1 antipendium csipkéből, 2 missale De Requ., 1 keresztelőkészlet, 1 beteglátogató capsula, 1 tabernakulumfüggöny, 3 ciboriumköpenyke, 1 missale, 1 providealó burza, 1 szenteltvíztartó hintővel és egy baldachinhoz 100 K hozzájárulás.

Ezenkívül állandó munkaműhelyünkben helyi és vidéki megrendelésekre is készülnek egyh. ruhák.

Taggyűléseink mindenkor azt mutatják, hogy az egyesület iránt az

érdeklődés folyton emelkedőben van. Tagjaink száma a központban 942, a vidéki fiókegyesületekben 3768, összesen 4710.

A Dunaföldvári Oltáregylet az idén is megtartotta szokásos háromnapos lelkigyakorlatát, melyet nagytudású igazgatója P. Oslay Oswald filozófiai tanár vezetett. Isteni inlettől áthatott lelkének arany igazságait, bölcs gondolatait nagyszámú érdeklődő halgatta végig, lelki gyönyörűséggel élvezve a hit élet-tanát. Remek ékesszólása sokak szívében lobbantotta lángra az Isten iránti szeretetet.

Egyházmegyei Oltáregyesületek adományai az 1910. évben. Esztergom főegyházmegye területén 1224·25 K. Szepesi egyházmegye területén — Besztercebányai egyházmegye területén 135·75 K. Szatmári egyházmegye területén 20·58 K. Eger érseki egyházmegye területén 1720·— K. Kassai egyházmegye területén 505·— K. Rozsnyói egyházmegye területén 1165·01 K. Szombathelyi egyházmegye területén 673·69 K. Veszprémi egyházmegye területén 180·— K. Csanádi egyházmegye területén 399·26 K. Nagyvárad I. sz. egyházmegye területén 243·42 K. Eperjesi egyházmegye területén 189·65 K. Munkácsi egyházmegye területén 213·06 K. Lugosi egyházmegye területén 294·30 K.

Besztercebánya: Február 28-án farsang keddjén az Oltáregyesület itt is engesztelő ájtatosságot tartott, mely szent misével, közös szent áldozással vette kezdetét s utána

egész nap imáadásra volt kitéve a legfelségesebb Oltáriszentség. Tagjaink négy csoportokba osztva félóránként felváltva folyton a tabernakulum előtt térdeltek, míg a szentély egész nap látogatott volt ájtatoskodó hivelkel. Délután 1/23 órakor tót, 4 órakor magyar szent beszéd, utána litánia tartatott s a Szentség visszahelyeztetett.

Az esztergomi Oltáregyesület köréből. Az idei kiállítást május hó 7., 8. és 9. napján tartják meg a vizivárosi irgalmasnővérek zárdájának termeiben.

A kalocsai O. E.-nek legutóbb *Kecelen* (Pestm.) alakult fiókegyesülete, melynek vezetője *Böhm* Jenő káplán. A keceli tagok száma: 92.

Besztercebányán március hó 25-től a hó 29-ig tartattak meg az Oltáregyesületi tagok számára a lelkigyakorlatok. P. Áronffy Ferenc missiók atya, budapesti házfőnök bölcs vezetése alatt naponta háromszor jöttek össze a tagok, hogy az örök igazságok fölött elmélkedjenek. A város valamennyi előkelő úrnője részt vett ez első lelkigyakorlaton, de nagy számmal vettek azon részt vidékiek is, így Zólyomból, Kőrmöcbányáról, Szliácsról és Szelcséről. A lelkigyakorlatok befejező napján tartott választmányi üléséből azután testületileg mondott köszönetet a választmány szeretett jó lelkiatyjának, P. Áronffynak és fővédnökének, Radnai Farkas dr. megyéspüspök Úrnak, kinek jósága szerezte az egyesület tagjai számára e felejthetetlen, kedves napokat.

A kalocsai Oltáregyesület köréből. Kőszeghy Mihály dr. fajszi plébánost, a kalocsai O. E. eddigi igazgatóját, az érseki hatóság ezen tisztétől saját kérelmére fölmentette s igazgatónak Horváth Győző dr. kanonokot, aligazgatónak pedig Wiederkehr József dr. nagyobb papnevelő-intézeti lelkiigazgatót nevezte ki. A kinevezés nagy örömet keltett mindenfelé. Az új igazgatók eddig is buzgón tevékenykedtek a szentségi Úr Jézus tiszteletének terjesztésében. Horváth Győző kanonok az eucharisztikus irodalomnak művelője; hittudományi avató értekezésének tárgyát (A szentmiseáldozat gyümölcseiről. Kalocsa, 1898) is az Eucharisztia köréből vette. Wiederkehr József több év óta mint az Eucharisztia-társulatnak egyházmegyei igazgatója buzgólkodik. A kinevezett új igazgatókat husvét hétfőn üdvözölte a kalocsai O. E. elnöksége.

Oltáregyesületi kiállítás Kalocsán. A kalocsai egyházmegyei Oltáregyesületek április 8—9-én tartották meg ez évi kiállításukat.

A kiállítást április 8-án d. e. 11 órakor Kleiner Lajos prelátnak nyitotta meg ünnepélyesen. Kőszeghy Mihály dr., az egyesület központi igazgatója, üdvözölte a káptalani helynököket, majd az egyesület közeli multjára visszatekintve, kegyeletes szavakkal ádózott az eucharisztikus főpap, boldogult Városhy Gyula kalocsai érsek emlékének. Kleiner prelátnak lelkes megnyitóbeszédében azt a kérdést

fejtegette: *miért kíván a szentségi Úr Jézus köztünk lakni?* Nagy elismeréssel méltatta az oltáregyesületi tagoknak élőhitből fakadó önzetlen tevékenységét, végül az igazgatói állástól megváltó Kőszeghy Mihály fajszi plébánosnak sok évi buzgó működéseért elismerését s köszönetét fejezte ki. A szép beszéd végeztével megáldotta a kiállított tárgyakat. Legvégül a káptalani helynök s a jelenlevők — köztük Horváth Győző dr., Wiederkehr József dr., P. Hauer Ferenc, S. J. stb. — megtekintették a kiállított gazdag készletet.

Az egyházmegyei Oltáregyesület együttes kiállításán a kalocsai anyaegyesületen kívül résztvevett a *bajai* és *zombori* fiókegyesület is. A három egyesületnek együttesen kiállított készlete izléses csoportosításban egészen megtöltötte a kiállítási helyiséget, az iskolánéknak óvodatermét.

Leggazdagabb volt természetesen a kalocsai anyaegyesületnek készlete. A kalocsai O. E. a saját pénztárából csupán miseruhákat, vecsernyepalástokat, szentségtartókat szerzett be, szóval olyan tárgyakat, miket készen kell venni. A többi tárgyakat jobbra egyes tagok vagy jötevők maguk készítették s ajánlották föl az egyesület céljaira. A közös munkadélutánokon dolgoztak a kalocsai tagok közül: Jámbory Lajosné elnöknő, Petrovác Józsefné alelnöknő, dr. Szűcs Zoltánné, Husz Istvánné, Musza Józsefné, Juresó Antalné, Horváth Mária, Petrovác Ida, Raichl Mariska és Miholics

Mariska. Kívülök még az egyesületnek számos tagja és jóakarója, számszerint harmincnyolcan járultak hozzá kézimunkáikkal vagy adományaikkal a kiállítás sikeréhez.

A zombori fiókegyesület saját pénztárából beszerzett 2 miseruhát, a magyar és bunyevác ajkú tagok adományából pedig 1—1 pár ministráló ruhát és inget. A többi tárgyat egyesek adományozták. Az adakozók száma 77. Zomborból felküldtek a kiállításra 192 tárgyat, miknek értéke 1270 koronára tehető. Ezt a készletet előzőleg (április 2-án) már Zomborban is kiállították; ez alkalommal a fiókegyesület addigi igazgatója, *Agatity* Boldizsár nemesmiliticsi adminisztrátor búcsút vett a zombori tagoktól. A zomboriak kiállítása fényes jelét adta a fiókegyesület örvendetes fejlődésének.

A kalocsai és zombori O. E. kiállított tárgyaiból az egyházmegye 35 segélyezésre szoruló temploma, illetve kápolnája részesült adományokban. Az egyházmegye területén kívül hat helyre juttattak adományokat. Nem feledkeztek meg a kalocsai tagok a hazai Oltáregyesületek misszióterületéről, Boszniáról sem. A boszniai szegény kápolnák részére használt tárgyakat is küldtek.

Oltáregyesületi szervezkedés a szatmári egyházmegyében. *Boromisza* Tibor dr. szatmári püspök, ezidei I. számú körlevele élén buzdító föl-hívással fordult az egyházmegye papságához, hogy az egyházmegye területén mindenütt szervezzék hi-

veik körében az oltáregyesületeket. A hitélet mélyülése, a szegény templomok fölsegítése fogja hirdetni e nagyjelentőségű, örökhatású főpásztori intézkedés üdvös és fontos voltát.

A szövetek valódiságának kísérő eszközei. 1. Selyem szövetek. Ereszünk egy darabka szövetre sósavat. Ha a szövet tiszta selyem, akkor csakhamar nyílás képződik rajta, mert a sósav föloldja a selymet. Ha pedig más szálak is vegyítvék a selyem közé, akkor ezek épségben maradnak.

2. Aranyszövetek. Aranypaszományok. Húzzunk ki a szövetből egy aranyszálat és tartsuk azt pl. egy égő gyújtó lángja fölé úgy, hogy az olvasztás folytán aláhulló és alig látható kis gömböcskék egy darab fehér papirosra essenek. Ezeket azután vizsgáljuk meg nagyító üvegen. Ha tiszta fehér a színük, akkor a szövet igazi, ha pedig vereses, akkor hamis. Vagy pedig dörzsöljük az aranyszövetet kovakövnön mindaddig, míg csak ez utóbbin fényes ércszín nem látszik. E kísérletezés kemény fán is történhetik. A vonás színéből könnyen kivehető annak valódisága vagy hamissága. Hamis, ha a vonás sötétes.

3. Vászón. Darabka vásznat pálmajjal mártva dörzsöljük meg egy kissé. Az igazi vászón átlátszó lesz, mint a papiros, melyet olajjal nedvesítünk meg; a gyapjúszálak ellenben fehérek maradnak, azért könnyen megismerhetők.

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörös vágás, tokkal	5 " — "
Bőrkötés, arany vágás, tokkal	6 " — "

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörös vágás ...	4 K — f.
Bőrkötés, vörös v., tokkal ...	5 " 50 "
Bőrkötés, arany v., tokkal ...	6 " 50 "
Borjúbőr-kötés, arany vágás, párnázva, kazettával ...	8 " 50 "

Japán papíron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörös vágás ...	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörös vágás, tokkal	6 " — "
Bőrkötés, arany vágás, tokkal	7 " — "
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 " — "
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 " — "

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai meg kaphatók egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs kiadás, sok képpel (Aranykorona nagyságban)

leszállított ára:

Vászonkötés, tokkal	4 K 20 f.
Bőrkötés, vörös v., tokkal ...	5 " 20 "
Bőrkötés, aranyvetszés	6 " 20 "

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Vászonkötés	3 K 10 f.
Díszes kötés	4 " 10 "
Selyemkötés	6 " 10 "

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsa (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvétellel.

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

Reviczky Aladár C.M. munkái:

Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.

Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1.60 kor.

Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér, 100 drb 8 kor.

Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 10 fill.

Megjelent tótul is. Ára 16 fill.

Előadások az Oltáriszentségről. Ára 80 fillér.

Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára 80 fill.

Imák és énekek. Ára kötve 80 fillér.

Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.

A vegyesházasságról. Ára 16 fill. Megjelent tótul is. Ára 20 fill.

Jöjj, Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Köt. 1.60 K

Isten nevét hiába ne vedyed! Ára 4 fill.

Kaphatók a Lazaristáknál Budapest, IX., Gát-u. 6.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYV

(Meggérlelés.) Isteni Üdvözítőm, te dicsőségesen fölmentél a mennybe, ahonnan eljövendő vagy ítélni eleveneket és holtakat; csodálatos dicsőségben ülsz az Atya jobbjára felül, de egyszersmind a legméltóságosabb Oltáriszentségben köztünk lakozol.

Szereteted nem szűnik meg rólunk, méltatlan teremtményeidről, gondoskodni; azért mentél föl az Atyához, hogy lakóhelyet készíts számunkra s azt akarod, hogy ahol te vagy, mi is, a te szolgálád, egykor ott legyünk.

Szeretet és irgalmasság bősége! a mi utunknak csak az ég felé szabad vezetnie, mert te, édes Jézus, ott készítetted el számunkra az örök gyönyörűség helyét.

De az emberek szívük határtalan vakságában a mulandó javakhoz ragaszkodnak; nem keresik az odafönt valókat, hanem ami a földön van s elfeledik, hogy a földön nincs állandó lakóhelyünk.

Ahelyett, hogy örökbecsű kincseket gyűjtenének, a világ csalóka örömei után futkosnak s léged Szentségében magadra hagynak, pedig egyedül csak te vigasztalhatod és boldogíthatod őket.

Istenem, a legméltóságosabb Oltáriszentség a kegyelem trónja, ahonnan örök értékű javakat nyerhetünk s a világ mégis kerüli templomaidat s hideg, közönyös szereteted csodája iránt, mely az oltáron naponként megújul.

Walser-Varga Örökimádás imakönyvéből.

